

மேலான காகிதப்பதிப்பு.
தனிப்பிரதி, 5½ அனா.
பழைய பிரதி, 6 "

சுத்தாவிலை கீழ்வரும்.
ஒதுவதற்குத் தகுது, 4
6 மாதத்திற்கு " 2-2

அறிவைப் பரவச்

செய்வதற்கான

மாதாந்தரத்

தமிழ்ப் பத்திரிகை.

DEVOTED TO TRUTH AND KNOWLEDGE:

அறிவுடையாரெல்லாமுடையாரறிவிலா | A HIGH THOUGHT REVIEW | கந்த கலகத் தற்பவை கற்றுபின்
ரென்னுடையரெனும்லீ—திருத்தருக். | TAMIL MONTHLY | திருக்கலகத்தருத் தரு—திருத்தருக்.
Estd. May 1892.

ILLUSTRATING THE PRINCIPLES OF EDUCATION, PSYCHOLOGY, SOUL-CULTURE & ETHICS, ADAPTED FOR USE IN HOMES & SCHOOLS.
Hitch your wagon to a star—Emerson.

CONTENTS

PAGE.

அடக்கம்.

பக்கம்.

1. A New Year Greeting From An Old Friend. "Noble Unselfish Men." By Rev. G. U. Pope, M. A., D. D. 217.
2. The Visit Of Sri Parmananda, The Initiate. Better Known as the Hon'ble Mr. P. Ramanathan. K. C., C. M. G. 218
3. Sri Parmananda's Visit to Madura. ... 225
4. Gaye—the Holy City. ... 226
5. Varahopaniśad. ... 230
6. "Nation Building" and "Universal Brotherhood" ... 234
7. Hamlet the Transcendentalist. (From Shakespeare) By Sri Rajanayaki. ... 236
8. Sita—A Tale of Hindu Domestic Life.—By S. Ramaswami Aiyar, B. A. ... 241
9. Extracts: ... 246
10. The Loss of the National Fund by alleged Fraud of Arbuthnot & Co.,

1. புதுவருடிகுமகம்: "பன்புடையார்" 217
2. "ஸ்ரீபரமந்தா" என்னும் தீர்மானம் பெற்ற கனம். பொ. இராமநாதன் அவர்கள் விஜயம். ... 218
3. துவாதசாந்தஸ்தலமாம் மதுரைக்குவிஜயம். ... 225
4. கயாபேத்திரம். ... 226
5. வாரஹோபனிஷத். ... 230
6. ஜாத்யோருமையுக் சகோதரவாஞ்சையுக். 234
7. நேமசுத்திரவரிக் என்னும் துதமயிசாரி (துயிலித்திரிக் யோமுபெயிப்பு) (ஸ்ரீராமநாதன்) ... 236
8. சிதா அல்லது இவ்வற வாழ்க்கை (என். இராமஸ்வாமி அயர், பி. ஏ.) ... 241
9. இனக்கரும் சித்தசனமும். (செத்தமித்.) 246
10. ஸாதனம் பண்டும் அர்ப்பத்தி. மேசனமும்.

Our Theism is the Purist as on of the Human mind — Emerson

Thick Paper Edition for Patrons]

PUBLISHED BY [Minimum Subscription, Rs. 5.]

The Secretary, Diffusion of Knowledge Agency,

2, Sydogy Lane,
PYCROFT'S ROAD.

Anandashrama, Triplicane, Madras.

For Satyananda of the Ananda Mission.

Thin Paper Edition for the People.] Copy-right. [Subscription Price: Yearly Rs. 4.]

"Like a spider, like the earth, and like a living creature. He produces the Universe."—Upaniśad.

A PERSONAL STATEMENT.

TO THE EDITOR OF THE "HINDU"†

SIR,—Will you permit me space to make a brief personal statement for the information of such of my friends as are deeply affected by the recent catastrophe that has befallen me and the two little children along with so many others. I am one of those unfortunates who have lost their all by the unexpected failure of Arbuthnot & Co. I had not only invested all my savings with them but had also a current account in which I had put in all my ready cash. As is well-known, I have been enthusiastically giving myself up to Psychic Research for some years past, and quite recently I have been experimenting upon my life to know the truth of certain Higher Laws that govern the "Higher Life" the Initiate ever longs to attain and live up to. In this experiment I have been following the methods of 'Yoga' as traditionally taught from Garu to Sishya, but with an eye to comparing them with the results of investigations of modern scientific research, in the highest acceptance of the term. In this attempt I had, as it naturally comes to an earnest and persistent practitioner in the right path, to grasp and pursue the principle of Involution (as taught in *Laya Yoga*) to its farthest limit, which means passing through and beyond the portals of Death. Having discharged, as I thought, my worldly duties, I made a proper settlement on all those dependent upon me and resolved to venture into the realm of Death to see the Individual Will die and merge itself in the Divine Will. I went through the ordeal successfully enough from my point of view, with nothing worse than a severe shock and a great nervous disturbance which physically prostrated me (from an external point of view) and left me unable to go about for the past six weeks. While in meditation yet, I was roused by a young friend who first heard of the crash and was impatient to know the worst that has befallen me and the children, and I had to inform him that I have lost my all to the extent of nearly twenty thousands (a little less than more). The news spread fast and a number of friends came to sympathise with me and the children. It was a trying time for me to maintain my balance and protect my children from being disheartened and I am still busy guarding them from their having a mental shock, which in their present state will be disastrous to their health. Just at this juncture, a kind-hearted friend has sent me anonymously, of course, a Five Rupee note thoughtfully enclosed in a bit of paper with nothing more than the words "Sadanaandam and Maduram for milk." Highly as I appreciate the motive that induced this kind-hearted friend to show the tender feeling of a mother towards the children, and thank him or her most sincerely for the same, I beg to inform him or her and others kindly disposed like him or her, that miserable as the outlook is and heartrending the situation, the children have all their physical wants well-supplied for the present by a small sum of Rs. 30 or so, which I had fortunately not remitted to the Bank as I intended. As all my physical energies were entirely absorbed in the pursuit of the one Truth I sought to look for and search, I was for a time "physically prostrate;" but I am rapidly getting over it and hope, by the Grace of God, to work for and obtain a living. Such of my friends as are in sympathy with me will greatly oblige me by helping me to find work rather than remitting sums to me, which, however much needed, I find it go against my grain to accept. I trust a "willing worker" may yet find something to do by which to earn a living. If, in the meanwhile, such of the well-to-do subscribers of the *Viveka Chintamani* as are in arrears for a number of years, will kindly remit their arrears of subscription, it will be a great boon to a suffering but not yet a fallen man.

C. V. SWAMINATHAIYER.

ANANTASHRAMA, October 24.
Triplicane, Madras.

LETTERS OF SYMPATHY.

DR. D. DUNCAN, formerly

Director of Public Instruction, Madras,

writes under date 8th, Feby. 1907:—

"Dear. Mr. Swaminatha Aiyar, I was very sorry to read in the *Viveka Chintamani* that you also are one of the victims of the Arbuthnot failure. With your small resources and indifferent health you had little need of this addition to the trials of life.

"Pray accept my sympathy with you in your trouble. For yourself I gather you care but little; for those depending on you you cannot but care."

Rev. Dr. Miller, C. I. E. writes:—"...I need not say how sorry I am to learn that you are among the many sufferers from the disgraceful failure of Arbuthnot & Co. I have had the statement which you enclosed read to me and offer you my warm sympathy. I trust that you will soon succeed in finding some such occupation as you desire. I wish I could do anything to help you; but I fear that nothing of the kind is in my power especially in my present condition. I trust that your subscribers will be influenced by your appeal and that you may be able to continue the work which you feel called upon to do."

Mrs. J. Brander:—"...I will now renew my subscription and enclose Rs. 5 for the purpose. I hope you will obtain other subscribers also and that the magazine may become a good source of income."

Mr. H. Beauchamp, C. I. E., (Editor of the *Madras Mail*)... "Believe me, I reciprocate thoroughly your friendly feelings. I thank you very much for "Gleanings on the Way" which I shall study...I am very grieved to hear of your serious losses in Arbuthnot & Co."

Mr. T. Sadasivaier. (Chief-Justice, Travancore)—"...I hope the appreciation of staunch supporters in the *Nirritimarga* has established the *Viveka Chintamani* on an unassailable basis..."

"Give me not, O God, that blind, fool faith in my friend, that sees no evil, where evil is,
but give me, O God, that sublime belief, that seeing evil I yet have faith."

"Seek Truth wherever you can find it," But, "Make your choice and stick to it till you reach the End."
ஸத்யம்வத.—Speak the Truth.

"Hitch your Wagon to a Star."

"To Thine Own Self be True."

அன்பேயவன் : அறிவேசத்தி : ஒம்நமஸ்து.

[God is Love : Knowledge is Power: Om.

ஸத்யமேவஜயத்—Satyameva Jayati.

புத்தகம் 15.]

1906-ம் ஆண்டு டிசம்பர் மீ.

[சஞ்சிகை 8

A New Year Greeting From An Old Friend.

(By the Rev. G. U. Pope of Balliol College and Indian Institute, Oxford.)

Dr. Pope Sends us these lines "With all Good Wishes, For use in any way you think fit," and we can do nothing better than present the same to our readers.

NOBLE UNSELFISH MEN.

- * This world abides unmov'd, while changeful ages roll,
Since in it men abide of pure unselfish soul.
Though round their path immortal fruits of heaven were strown,
These, by any sweetness tempted feast not alone.
No hate their bosoms cherish,—strong in self-control.
Promptly e'en life itself they yield for Glory's meed :
Not all the world to gain, do they one shameful deed.
They slumber not supine, but share their fellows' fears,
Where others weep, their eyes shed sympathetic tears.
They strive for others' weal, unmindful of their own.
Since in this changeful world such noble men are known,
This world abides unmov'd, through all the changing years !

* [These lines are a translation of No. 182 in the Ancient Tamil Anthology called PURA-NANURU. They are said to have been composed by a Pandiyan Prince of Madura, whose title was ICAM-PERU-VARUTHI. Of this young Prince no other trace is to be found, except a tradition that he was drowned in the sea. To us it will seem that there is but One Who,—in all its fulness,—and beyond,—was what these noble lines depict. The poem in Tamil is exceedingly beautiful, and the translation represents it as nearly as I found it possible to render it.]

பண்புடையார். [முதலாட—சுரு.]

உண்டா லம்மவீவ் வுலகம்—இந்திரர்
அமிழ்த மியைவ தாயினு மினிதெனக்
தமிய ருண்டலு மிஷ்டே; முனியிலர்
சூஞ்சலு மிலர்; பிற ரஞ்சுவ தஞ்சிப்
புகழெனினு யிருங் கொடுக்குவர்; பழியெனின்
உலருடன் பெயினுங் கொள்ளலர்; அயர்விலர்.—
அன்னமாட்சி அணையராகிக்
தமக்கென முயலா நோன்றாட்
பிறர்க்கென முயலார் உண்மை யானே!

[Compare Kural 996 (and 571).]

“பண்புடையார் பட்டுண் டுலகம்; அதுவீன்றேன்
மண்புக்கு மாய்வது மன்,”—திருக்குறள்.

The world abides, since worthy men sustain!
Were this not so, 't would fall to dust again.]

To all my friends ‘A HAPPY NEW YEAR!’

தீழேழிவாழியர்.

G. U. POPE.

Oxford, Jan. 1, 1907.

THE VISIT OF SRI PARANANDA, THE INITIATE,
BETTER KNOWN TO THE WORLD AS
THE HON'BLE MR. P. RAMANATHAN, K. C., C M. G.

“புரிபரானந்தா” என்னும் தீகூதாநாமம் பெற்ற
கனம். பொ. இராமநாதன் அவர்கள் விஜயம்.

(இலங்கை ஸொலிஸிடர்-ஜனரல்)

இலங்கையில் ஸொலிஸிடர்-ஜனரலும் பிப்பல பாரிஸ்டருமான கனம்பொருந்திய
புரிமான் இராமநாதனவர்கள் சைவசித்தாந்த மஹா சபைக்கு அக்கிராசனாதிபதியாகிறு
க்கவென்று, சிதம்பரத்திற்கு வந்தவர், அப்படியே சென்னைக்கும் விஜயமானார். இவர்
கல்வி, செல்வம், அந்தஸ்து, பெருமையெல்லாம் பொருந்தியிருப்பதோடு எல்லாச் செல்வத்
திலும் மேலான ஸ்வானுபவச் செல்வமும் பெருந்திய மஹானாயுள்ளதாற்றி இவருடைய
சினேகமும் சம்பாஷணையும் வெகுகே கிரேஷ்டர்களால் இயல்பாக நன்குமதிக்கப்பட்டது.

போல், ஆத்மபுத்தியே மேலிட்டு அப்பியாசபோகமே பெரிதென்றுள்ள போகிகள், துறவிகளாலும் இவருடைய சாதுசங்கசல்லாபம் அருமையானதாகக் கொண்டாடப்பட்டதக்கதாயிருந்தது. இவர் இகலோக வியபாரங்கள் எதையும் நீக்காமல் அவ்வத்தொழிநூக்குரிய கடமைகளைக் குறைவின்றிச் செய்துகொண்டு ஆத்மானுபந்தானமும் தவருமலிருப்பது இவருடைய பூர்வ புண்ய விசேஷமே. லௌகிக காரியங்களில் இவ்வளவு தலைபிட்டுக்கொண்டிருந்து ஆத்மவிஷ்டை தவருமலிருப்பது எப்படியென்று கேட்டதற்கு, அவர் “நான் எதையும் பற்றிநின்றிச் செய்வதால், நான் செய்யும் கர்மங்கள் என்னைப் பாதிப்பதில்லை” யென்றார். “கர்மங்கள் தேகேந்திரியங்களுக்குரிய தர்மமேயன்றி ஆத்மாவுக்கு இல்லை. ஆத்மா சாஸி மாத்திரமே. சாஸிமாத்திரமாய் நிற்பவனைக் கர்மம் எப்படியொட்டும்?” என்றார். இப்படிப்பட்ட நிஷ்காமிய கர்ம தர்மநிலை சித்திப்பது மிகவும் அரிது. சகஜநிலை பெற்றவர்களுக்கு இது சாத்தியமேயன்றி, அப்பியாசிகள் இந்த நிலையில் தவறுது நிற்பது கஷ்டசாத்தியமே. இவர் அப்பியாசநிலையிலிருந்த காலத்தல் அதற்கேற்பபடி பத்தியமாகத்தானிருந்திருப்பாரென்று தோன்றுகிறது. இவர் குருவருள்பெற்று பதினெட்டு வருஷங்களுக்கு மேலாகிறதென்று தெரிகிறது. சுமார் 20-வருஷங்களுக்கு முன் தஞ்சாவூரிலிருந்து விளங்கிய மஹான் இராமஸ்வாமியாபிஸ்ஸி யென்பவர் க்ஷேத்திரபாத்திரைசெய்து வருகையில் அவரைக் கண்டு அவருடைய சாதுசங்கசல்லாபம் கிடைக்கப்பெற்றபோது மீஸ்டர் இராமநாதனுக்கு ஆத்மவிராமம் செய்யவேண்டுமென்கிற அவாப்பிறந்ததாகவும், அவருடைய சாதுசங்க விசேஷத்தால் விசாரஞானம் பிறந்து மேன்மேலும் ஆத்மவிசாரம் செய்யத் தொடங்கினாரென்று, பிறகு பரிபக்குவம் முதிர்ந்தபொழுது ஸங்குருபிரஸாதம் கிடைத்து அதுமுதல் அதிநீர்பக்குவமெய்தி ஆத்மவிஷ்டையிலிருந்து வந்தாரென்றும் தெரிகிறது. இப்பொழுது அவர் தம்முடைய லௌகிக அந்தஸ்துக்குரிய ஆடம்பரங்களெல்லாம் குறையாது அனுஷ்டித்துவந்தாலும், அப்பியாசகாலத்தில் யாருமறியாமல் ஏகாந்த ஸ்தலத்தில் தன்னந்தனியே தனித்திருந்து அப்பியாசம்செய்து வந்ததாகவே தோன்றுகிறது. கொழும்புப்பட்டணத்தில், இவருக்கு பூஸ்தித் தோட்டம் துறவுகள் ஏராளமாகவுண்டு. அங்கே இவருக்கு ஆத்மவிஷ்டைக்கு அனுகூலமான ஏகாந்த ஸ்தலம் மிகவும் வசதியாய் அமைப்பெற்றுள்ள தொன்றுண்டு. அங்கேயிருந்து இவர் அப்பியாசம் செய்து முதிர்ந்தபின்னரே அமெரிக்கா ஐக்கியமரகாணம் முதலிய தேசங்களிற்குச் சென்று பஹிர்வகமாகப் பிரசங்கம் செய்யப் புறப்பட்டார்போலும். அனேக வருஷங்களுக்கு முன் இவர் “Mystery of Godliness” “ஆத்மானுபவ ரகசியம்” என்று இங்கிலிஷில் ஒரு பிரபந்தம் எழுதிப் பிரசுரித்ததுண்டு. அதை நாம் ஆகஸ்மாத்தாகப் பார்க்க வேரிட்டபொழுது, இவர் யோகசித்தர் (அதாவது யோகசித்தியடைந்தவர்) என்று நம் புத்திக்குப்பட, அதுமுதல் அவரிடத்து நமக்கு ஒருகித அவாப்பிறந்து அவருடைய சாதுசங்கநேசத்தை பிச்சித்துச் சிறிதுகாலம் தயிக்கலானோம். “எண்ணினர்க் கெண்ணினபடி யிருந்தருளும் நசன்” நம் உள்ளன்பைச் சோதித்து உண்மைப்பக்குவம் வந்தகாலத்தே உன்னக்குள்ளிருந்து வழிகாட்டி, “லௌபாகங்கியலக்ஷ்மியின் திருவுருத்” கோண்டு நம்மை பாண்டருளி, நம் மெண்ணம் வின்போகாதபடி. இவருடைய யோக, ஞானனுபவங்கள் நிகழ்ந்த கிரந்த மொன்றையும் உற்றசமயத்தில் கைக்குவாச்செய்து அனுபவ உறுதிகாட்டி ஆதரிக்கலானார்.

அகத்திற்கண்டதை அகம்புறமென்கிற பேதமின்றி புறத்திலும் கண்டு அகத்திலுள்ளதே புறத்திலும், புறத்திலுள்ளதே அகத்திலும் என்று ஐயபந்திரிபற அனுபவ பூர்த்திபாக வுணர்ந்தாலன்றி சகஜானுபவம் சித்திப்பதில்லைபாதலால்; அப்பியாசிகள் அகம்புறம் இரண்டுமற்ற உள்ளும் புறமும் ஒன்றாக விளங்கும் உத்தமோத்தம அனுபவத்தையே பெதிர்ப்பார்க்குக் கொண்டிருப்பார்கள். சகஜநிலைபடைந்தார் எப்போதும் ஆருட சமாதியிலிருப்பார்களென்று சொல்லுவர் பெரியோர். ஆருட சமாதியிலிருப்பவர் “உலகத்தைக் காணார், உலகத்துக்குமெட்டார்” என்று சொல்வதுண்டு. இந்த வாக்கியங்கள் பரமரகவியார்த்தம் நிறைந்தவையாதலால், இவற்றினுண்மையை அப்பியாச நிலையிலிருந்து முதிர்ந்தவர்களன்றி மற்றவர்கள் உள்படி உணர்ந்தறிவது கஷ்டம். முழுசூழ்க்களும் மர்மமறியாது மயங்கிப்போவார்கள். அறியத்தக்க பக்குவமுதிர்ந்தவர்களுக்கு அறைந்து சொல்லியே விளக்க வேண்டுமென்கிற அவசியமில்லையால், மௌன நிலையிலுள்ளோர் மௌனவெளியில் கேட்கப்படும் அசரீரியின் மௌனப் பிரசங்கத்தால் உள்படி யழிந்துகொள்வார்கள். அன்னவர் பெருமையை அன்பேயுருவாயமர்ந்தவர்களன்றி ஏனையர் அறியமாட்டார். “அன்பேயுருவாயமர்ந்திடில் அன்பேயுருவாயிருந்துருக்காட்டே.” அன்பேயுருவாயமர்ந்திடல்தானே ஸ்வரூபத்திருத்தல். இந்த ஸ்வரூபநிலையிலிருந்து முதிர்ந்தவர்க்கு “ஸ்வரூபநாசம்”[†] என்று சொல்லும் “அருபதரிசனம்” சித்திக்கும். ஸ்வரூபநாசமே அருபதரிசனம். அருபதரிசனம்பெற்று அதில் அசைவந்நயமர்ந்திருப்பதே ஆத்மநிலை. இந்த ஆத்மநிலையிலிருந்து முதிர்ந்தவர்க்கு ஸ்வரூபம் அருபம் இரண்டும் நடுநிப்பேயாம் “அருவென்றும் உருவென்றும், ஒன்றென்றும் இரண்டென்றும், உளனென்றும் இலையென்றும், ஏகன் அனேகனென்றும், ஆதிபந்தமென்றும்” இப்படியுள்ள எவ்வித வரையறைக்குமுட்படாத ஸத்தி தூணந்திப்போருள் எதுவோ அதுவே தானாகும் உச்சிதானுபவம் சித்திக்கு. இந்நிலைபெற்றோர் நிலையில்லா அந்நிலையினின்று நழுவுதலென்பது கிடையாது. கர்மங்களை யெல்லாம் செய்தும் செயலற்றாராவர், செயலற்றிருத்தும் இவர்கள் நினைத்தமாத்நிரத்தினுலே யெல்லக்கருமங்களையும் செய்து முடிப்பார். பரமாத்மஸ்வரூபமான இவர்களை ஈசுவரனுக்கொப்பானவர்களென்று முழுசூழ்க்களும் காதுக்களும் தொழுவது பொய்ப்பல்ல. இந்த மஹானுபவத்தை அப்பர் ஸ்வாமிகள் பின்வரும் தேவாரத்தில் நன்றாகப்பாடியிருக்கிறார்:—

“மைப்படிந்த கண்ணுஞர் தானுங்கச் சிமயானத்தான் வாட்சடைபான் மா சொன்றில் ஒப்புடையனல்ல நெருவனல்லன் ஒருவனல்லன் ஒருருவமல்லன் [ஏன் அப்படியன் அந்நிறத்தன் அவ்வண்ணத்தன் அவனருளே கண்ணுக்க காணினல்லால் இப்படியன் இந்நிறத்தனில் வண்ணத்தனி வனிறைவ நென்றெழுதிக்காட்டொணரே.”

இதன்மேல் ஸ்வானுபவ நிலையிலிருந்துபுகித்த யோகசித்தர் ஒருவர் யோகசித்தி நிலையிலிருந்து பின் வருமாறு எழுதியிருக்கிறார்:—

† இதையே “மனோலயம்” என்றும் சொல்லர். இதனுண்மையை “அஹதஸ்ய சப்தஸ்ய ஸ்ய சப்தஸ்ய யோதவஃ தக்ஷோத்தரீக்தம் ஜ்யோதி: ஜ்யோதரீக்தரீக்தம் மஃ யக் மஃ கிருஷ்டி ஸ்திதி வி-சக கர்ம கிருத். தக்ஷோலியம் யாதிதத் விஷ்டனோபாமம்பதம்.” என்னும் மண்டலப்பாம் மனோபலிஷத் ஷக்ஷிவத்திற் காண்க. “மன்மமெங்குண்டு வாயுவுக்குண்டு” என்னும் நிருகந்தித்திலும் காண்க.

“அப்போஷ-சாஷாத்தா ஸ்வானுபவத்தால் ஐயத்திரிபற ஐயனைக்கண்டு அவனே ஐயாண்டறக்கலந்து சுக்கனமேலாகி, சுசுமம் சுசிப்பானுமொன்றான சுசுப்பிரம்மம் தானையாகி, ஆபதோத்தாரணமுர்த்தி யுருக்கொண்டு விளங்கும் ஐயன் திருவருளால் அவர் அருளை வடிவாகி அவரது அருட்பிரகாசமே தம் திருமேனியாகக்கொண்டு அகண்டானந்தலக்ஷ்மியோடு ஐக்கியபோகமாயிருந்து சுவிர்க்கப்பெற்ற சுத்த முத்தர்கள் அருள்வடிவரம் அம்பிகையின் திருவாக்குக் கிணங்கி அவளது திருவருட் குழிகளில் அருமையானவைக் கடவிருந்து கைதூக்கிவிட்டுக் காப்பாற்ற வேண்டி “இச்சாசக்தி உமாசுமாரி” என்ற சிவருத்திரப்படி அவளுக்கு “உள்ளே புருஷனும் வெளியே தொண்டனு” மாயிருந்து அவளாற்றைப் படி நடந்து வெளித்தொன்ம செய்கையிலும் உள்ளனுபேசும் குறைபாது மேன்மேலும் மிகுந்தெழு இடையறா வானந்தமெய்த சாகாமற் செத்து, வாழாது வாழ்ந்து, பேசாமற் பேசியவர் அருள் புரியாது புரிவர். சத்துக்களுக்குத் தேரியும் சத்துக்களின் குணம்; ஞானிகளுக்குத் தேரியும் ஞானிகளின் குணம்.”

“குருசொல் ஒருசொல்”

என்று மேலோர் சொல்கிறபடி நல்ல (பரிபக்குவ) சிஷ்யனுக்கு குரு சொல்லும் ஒரு சொல்லே கடைசிவரையிலிருந்துதான் அவனைக் கரையேற்றுவதற்கும். குருசிஷ்ய பாவனையில் உள்ளபடி யிருந்து சொற்றசொல் (பொகாதுபவப்படி பார்ச்சில்) “அங்கனையிருந்து (குரு வாய்ப்பிறப்பாயிருந்து) அசிரியாய்த் தோன்றி இங்கனையுரைத்த (யோகியின் ஹிருதய கமலத்திலிருந்து பேசி) இதனுண்மையானவை (உபதேசத்தினுண்மையொருளை பேசுகதற் பாலும் சீஷனுரை) “மெய்யனை யென்னுரு உன்னுரு விரண்டும் இரண்டறக் கூடாது மன்னுமோர் சின்னம் மனத்தினிற்பதிய மாண்புட னளிப்பன்” என்று ஊர்த்தவ-விக்கத்தை யுத்தாரணம் செய்து (ஆத்மோத்தாரணம் செய்து) பார்த்தவர் கண் கூசும் பரம்பெரும்ஜோதியை ஊர்த்தவரேதலாயுன்னுளே வைப்பனென்றவன் மின்னுருக்கொண்டு என்னுடன் கலந்து மன்னுமக்கோலத்தை மனத்திலேயிருத்தி “முஷ்டிபிணை (சுனவிலும் ஞாபகமிருத்தல்) யனுபவம் முதிர்வுறுவதிலிரு” என்றுமே செப்பி என்னுளே யிருத்தவன் என்னுளே தோன்றி என்னுளே மறைந்து, என்னுரு வழித்துத் தன்னுரு தந்து, மன்னு மயானுருத் தன்னை யுமொழித், துச்சோருபம் அருபம் இரண்டையு முணர்த்திச் “சொருப அருபமிது:—அருபசொருபமிது!” வென்று சொருப-அருபத்தில் அருப-சொருபங்காட்டி,—அருப-சொருபமும், சொருப-அருபமும் “அமா” “உமா”† என்னுமெழுத்தாறுணர்த்தி யென்றவன் உருயோ டருவா யிருந்துளே போதினன். ஒதின உண்மையை உருவழித்தருவா யிருந்துமே யுணர்த்தினன். உணர்த்த தோருண்மையை உணர்த்தவு மோடினன்! (பிச்சலனத்தில் சலனம் பிறத்ததைக் காட்டுகிறது.) ஒடினவன் தனைச் (சலனஸ்வரூபினை) க்கடித்துமே யழைத்தவன்,

“குறையொருளாத் குண்மையோதிற் குற்றம் வரும் நற்றம் போமால்

“இறைமேலான புலம்பாதே யென்றியம்பினி நென்னம்பான் வான!”—

“என்னுமோர் மாற்றம் இதயத்திருத்தி” யென்று படித்துப் படித்துப் பன்முறை செப்பி அடித்தடித்தவன் அகலவிட்டோட்டினன். பிரிவொன்றது பரிதாபத்தாலும் பரிதாப மேற்கொண்டு “பார்த்திரு என” யென்று.

† இம்மகித பீஜங்களின் உண்மையை குருமுகமாக அப்பிரகாச நிலையில் குரு தரிய வேண்டியது.

“தன்னைப் பார்த்தவர் என்னைப் பார்ப்பார்” என்றவன் செப்பிய இனியதோர் இசைமொழி உள்ளத்துதித்து உண்மையை யுணர்ந்தவும், தன்னைப் பார்க்கவுள் தடையது நீக்கித் தன்னையே அன்னையப் பார்த்திடத் துணிந்தனன். துணிந்தேற் கிட்டேதோர் எட்டோட்தலணியில் ஏழுமேகழிந்தது வாழ்வுமே யொழிந்தது. வாழாமல் வாழ்மோர் வாழ்வையே யுன்னி ஏழாநான் இரவில் இறந்தனன் (சீவன்=சிதாபாஸன்) என்னுளை! ஓம் தத்ஸத். மன்னுமோர் பூரணியில் மறைந்துள ஆத்மன் பின்னுமெழுந்து ஸம்பூரணமாயினன்.”

“ஓ மீனாகியநபஃ லலிதாம்பிகே ஓ.”

“ஷண்முக விக்கராஜ ஜந்நய நமஃ”

“மீனாகீஓ பிரணதோஸமி ஸந்ததமஹம் காருண்ய வாராம் நிதிஓ” — பூமீத் பகவத்பாத சங்கராசாரிய ஸ்வாமிகள் அருளிச்செய்த மீனாகி ஸ்தோத்திரம்.

இப்படியனுபவத்திலடைந்தனுபவிக்கும் உண்மையான உள்ளனுபவமே, “வேதாந்த சித்தாந்த சமரஸ நன்னிலைபெற்ற” மேலோர் ஜீவகோடிகளும்பொருட்டி அந்த ரங்கத்தில் உபதேசமாகவும், பஹிரங்கத்தில் பிரசங்கமாகவும் கூட்டியும் குறைந்தும் வளர்த்தியும் சுருக்கியும் விளக்கிக்காட்டுமுண்மைப்போதமாம். இதை யுணர்ந்துபவார் மிசவும் சொற்பமேயாயினும், பகிரங்கமாய்ப் பிரசங்கம் செய்வதால், அஹப்பக்குவமெய்தியும் புறச்சந்தர்ப்ப சகவாச வாசனா தோஷத்தால் உண்மையை யுணரமாட்டாது திரிபவர், தீடிரென மனம் திருந்தி நல்வழியெய்தக்காரணமாகும். வேதாந்த-சித்தாந்த விசாரணை செய்ய அதிகாரமில்லாத புருஷர்கள் அவ்வேதாந்த-சித்தாந்த உண்மைகளை உள்ளனுபவத்தாலன்றி வாச்சரமாத் திரமாகப்படித்து அஹச்சுத்தியெய்தாத புறக்கரண விருத்தியாம் புத்தி மாத்திரத்தால், எழுத்துகளினருத்தத்தைப் பேதித்தறிந்து பாரமார்த்திகம்கெடக் கண்டபடி பேசுகிறார்கள். இதனால் அநேகம்பேர் புத்திமயங்கி வேதாந்தசித்தாந்தத்தில் வெறுப்புற்றுப்போகிறார்கள். உண்மைப்பத்தியுதித்தாலன்றி உள்ளனுபவம் வாய்ப்பதில்லை உள்ளனுபவம் வாய்த்தாலன்றி உண்மைப்பத்தி விருத்தியாவதில்லை. ஆகையால் பத்தியுள்ளும் ஒன்றுக்கொன்று சாதனமாம். இவ்விரண்டையும் கூட்டிவைப்பது எதுவோ அதுவே யோகமாம். இந்த யோகசித்திபெற்றவர்கள் பக்தி ஞானம் இரண்டையும்பெற்று இவ்விரண்டின் அபேதத்தையுணர்ந்து, பக்தி, யோகம், ஞானம்முன்றிற்கும் மேலாயுள்ள முத்திரிலையில் நித்தமுத்த சுத்த புத்த யோகஸாமாஜ்யத்தைப் பெற்றனுபவிக்கிறார்கள். இந்த யோகஸாமாஜ்யத்தைப் பெற்றவர்கள் உலகுக்குதவாரென்றும் ஊருக்குமையாரென்றும் சொல்வதெல்லாம் தப்பெண்ணம். இந்த நிலைபெற்றவர்கள் லோகோபகாரமாகவே யெல்லாம் செய்கிறார்களென்றும், லௌகிகவிஷயங்களை யவர்கள் முன்னிலும் பதின்மடங்கு அதிக ஊக்கத்தோடும் நாமர் த்தியுத்தோடும் செய்பக்கடியவர்களாகிறார்களென்றும் எல்லாஸ்வானுபவிகளும் சொல்லியுள்ளதுபோல, மிஸ்டர் இராமநாதனும் தம்மனுபவத்திலிருந்து சொன்னார். இவருடைய தீக்ஷா நாமம்ஸ்ரீபரானந்தா என்பது இதை வாசிப்போருக்குத்தெரிந்திருக்கலாம். இவர் அப்பேர்ப்புணர்ந்து கிறிஸ்துவேதத்தில், மாந்தியூ, ஜான் இவர்களிருவரும் எழுதிய புத்தகங்களுக்குத் தம்முடைய ஸ்வானுபவத்தையொட்டியும் ஞானயோகத்தையொட்டியும் இவருடைய சித்தையபான மில்லாநிலை என்னும் ஒருவெள்ளைக்காரல் தீக்குபபேதம்செய்கிறமுறையில் தத்துவார்த்தநிபிகைசெய்திருக்கிறார். அப்புல்தகங்களிற்சும் இங்கிலிஷில் அந்தம்மாள் முபற்சீயால் பிரசுரமாயிருக்கின்றன. அந்த அம்மாள் சுமார் 10-வருஷகாலமாக அவரிடத்திலிருந்து

உபதேசம் பெற்றுக்கொண்டு குருகுலவாசம் செய்துவருகிறதாகத் தெரிகிறது. இவர் உண்மைப்பட்டியும் உள்ளன்புமுள்ளவரென்று தோன்றுகிறது. ஒற்றுமதத்தில் மிக்க அபிமானமுள்ளவராகக் காட்டுகிறார். இவர்பிறந்தது ஆஸ்திரேலியாதேசம். இவருடைய பெற்றோருந் றோரெல்லாம் இங்கிலாந்திலிருக்கிறதாகத் கேள்வி. எல்லாரையும்விட்டு ஆத்மஞானமே பெரிதென்று எண்ணி குருவேசரானமென்று மிஸ்டர் இராமநாதனையடைந்து அவருடன்வசித்து வருகிறார். சந்தனம் குங்குமம் கிழகிமுதலிய திருப்பிரசாதங்களை அதிக பத்தியோடுவாங்கி நெற்றியிலணிவதில் பிரியமுள்ளவராகக் காட்டுகிறார். ஆருத்ராதரிசனத்தன்று சிதம்பரத்தில் கோயிலுக்குவந்திருந்தார். நடராஜாவுக்கு அபிஷேகமாவதையும், பிந்தியவரணிக்கும் தரிசனத்தையும்காணாது போக மனமில்லாதவராய்க் காட்டினார். அச்சமயம் அவருக்கு தேகம் உபாதிகண்டு மிக்கபலவினப் பட்டிருந்தும் அஃதோடு ஸ்வாமிதரிசனம் தப்பக்கூடா தென்று கோயிலுக்குப்போய் வந்ததைப்பார்த்து அந்நியதேசத்திற்குப்பிறந்து அந்நியமதத்தில் வளர்ந்துவந்த அந்த அந்நியஸ்திரீயை எல்லாரும் ஒற்றுவிடும் ஒற்றுமவாகப் பாரித்தார்கள். அந்நியர் நம் தேவாலயங்களுக்குச் சென்று ஆராதனைசெய்யக்கூடாடுதென்று சொல்லும் வதந்தி பொய்யென்று காட்ட அந்த அம்மான் ஆபிரக்கனக்கான ஜனங்கள் நிறைந்த அந்த ஆருத்திராதரிசனத்தன்று நடராஜாகோயிலுக்கு வந்திருந்து பத்தியோடுதரிசனம் செய்ததையும் மறக்கொணாது ஒருகாரணமாயிற்று.

மிஸ்டர் இராமநாதன் சென்னையில் வேதார்த்தசித்தார்த்த உண்மையைப்பற்றி ஒரு பிரசங்கமும், மறுநாள் “ஆத்மோத்தாரணம்” என்னும் பாஸ்ட் ஸ்ரீமாணிக்கவாசகஸ்வாமிகள் “திருப்பள்ளியெழுச்சி” யென்றுபாடியிருக்கும் ஆத்மானுபவத்தைப்பற்றி ஒருபிரசங்கமும் செய்ததன்று, மைலாப்பூரிலுள்ள “தென்னிந்திய அஸ்தோலியேஷன்” சங்கத்தில் ஜஸ்டிஸ் சுப்பிரமணியஐயர் முதலான பிரமுகர்கள்வந்திருக்க அவருடைய ஐரோப்பிய அமெரிக்கயாத்திரைகளால் அத்தேசத்தவர்கள் நிலைமையைப்பற்றி அவர் அறிந்ததை இத்தேசத்தாருக்குதவும்படி பக்குவமாய்க் கேட்கப்பட்ட சிலகேள்விகளுக்கு உத்தரம்சொல்லுகிற முறையில் ஒரு பிரசங்கமும்செய்து, 8-உசெவ்வாய்க்கிழமை மன்றுசாயந்திரம் சென்னையை விட்டு மதுரைமார்க்கமாய் கொழும்புக்குப் பிரயாணமாய்க் சென்றார். இவரை நாம் அநாதா தஸ்தானமாம் சிதம்பரத்தில் நடராஜா கொலுசிருந்த ஆபிரக்கால்மண்டபத்திற் கண்டுபிடி (துரைத்தன) “ஆஞ்ஞாஸ்தானமாம்” சென்னையில் கலந்துகடி அளவளாவி, துவாதசாந்த மாம் மதுரையில் நம் நண்பர்கள் கல்வரவேற்றழைக்க உபசரித்து ஊருக்கனுப்பலானோமாத லாலும், இவர் ஆத்மார்த்தமாகவே யெல்லாம்செய்யவதாகச் சொல்வதன்றி நடத்தையிலும் அப்படியே காட்டிவந்தாலும் இவருடைய வர்த்தகமையும் பிரசங்கங்களையும் சமற்றன வாச வியவகரிப்பதிலும் உள்ளனுபவத்திற்கலந்து உண்மைபடியுணர்ந்ததை யுணர்ந்தல் கலமாயிருக்குமென்று திருவருளிடுத்து ஏகிப்படி வெளிப்பிடலானோம். “எட்டுச்சுரைக்காய் கூட்டுக்குதவாத: மேட்டுச்சுரைக்காய் கூட்டுக்குதவினாலும் பரிபக்குவமாகப் பாகம்செய்து புசித்தாலன்றி உருசினிவங்காது. உருசிகண்டவனேயதன்புறையவிலான்.” மிஸ்டர் இராமநாதன் சொல்லியபடி இதையெல்லாம் வாசமாத் தாமதம் பின்பிப் பிரயோனமிக்க, பரிபட்டு மைத்து அனுபவித்த மியக்கொண்டும். (1) ஒவ்வொருபடியும் உண்மைபடிமைத்தனப்பித்தேறி

(1) இந்த உண்மையை நடராஜா நோவிலுள்ள “பஞ்சாகாப்படியிம்” பரித்துணர்ந்திருவருள்பெற்றோர் பரித்துங்க.

அந்த அனுபவத்திலிருந்தே அதற்குமேலுள்ள அனுபவத்தையடைய உழைக்கவேண்டும். (ஆனாலும் மனம்திரும்ப போதனையவசியமே.) “யோகத்துக்கு யோகமேகுரு” என்னும் சொளபாக்கியவுத்தியுபநிஷத் வாக்கியத்தின் அருத்தமும் இதுவே. “விச்மயோ யோகபூமிகா” என்றபடி இந்த யோகானுபவக் காகுலிகளெல்லாம் அதிசய அதிசயமாகக்கண்டு அவைகளைக் கடந்து கடைசியில் ஆகமானுபவம் சித்திக்குங்காலையில் அதிதீவரபரிபக்குவ சர்ச்சிஷனுக்கு ன்டாகும் உள் அனுபவத்தை என் ஆனந்தந்தாய் நன்றாக விளக்கியிருக்கிறார்.

“அகங்காரத்தை விட்டொழித்தால் அறிவீர்நீர் அதிசயத்தை
அதிசயத்தைக்கண்டு ஆச்சரியப்படுவீர்நீர்
ஆச்சரியப்பட்டு அகமகிழ்ந்து சிரித்தீடுவீர்;
சிரித்தீட்டுநீங்கள் சீர்பாதம் பெற்றீடுவீர்;
சீர்பாதத்திருந்தால் சின்மயத்தை யுணர்வீர்நீர்;
சின்மயத்தை யுணர்ந்தகால் அதையறியமிக ஆசைகொள்வீர்;
அறிவுமோகமுண்டானால் முகதரிசனமாகுமையா;
முகதரிசனமானால் மோகம்பிறந்தீடுமே;
மோகம்பிறந்திட்டால் உருவமது அமர்ந்துவிடும்;
அமர்ந்துவிடுநுருவமானால் அன்புநிலையிறந்தீடுவீர்;
அன்புநிலையிறந்தாக்கால் ஆசைவருமனுபவிக்க;
அனுபவிக்கப் புறப்பட்டால்,
அங்கம்புலர்ந்து அகமகிழ்வுகொள்வீரே.
அகமகிழ்வுகொண்டபின்னு மடங்கவில்லையுன் மோகம்!
ஏனென்று ஆராய்ந்தால் இன்பசுகம்கிட்டவில்லை.
இன்பசுகம் கிட்டவே யந்தரங்கமறியவரும்;
அந்தரங்கமறிந்துவிட்டால்—
அப்புறம் சுகமேதான்.

ஃ

சுகமே தானானாலும் சுகமென்றால் தித்திக்குமோ?

தின்னறியவேண்டியது இன்பசுகசமதனை. *

இன்பசுகசமதனைத் தின்னுருசியறிந்தாலும்;

அறிந்த அறிவுறியவேண்டும்—

அப்புறந்தானையா சுகம்.

அந்தசுகமதனையறிந்து சொல்வதெப்படிச்சொல்!†

அறிவறிந்த சுகமதனை யனுபவித்தேயறியவேண்டும்.

ஃ

அனுபவம் சித்தித்தால் அப்புறமேயொன்றுமில்லை;

ஒன்றுமில்லையானாலும் ஆனந்தக்கொழுப்பேறும்;

கொழுப்பேறியடங்கிவிட்டால்—

மத்தித்து இருந்திடலாம்.

மத்தித்திருப்பதுவே மஹாதித்யம்மா.”—ஆனந்தந்தாய்மொழி.

ஃ

* Cf. Verily, I say unto you, Except ye eat of the flesh of the Son of Man and drink his blood, ye have no life in you.† He that eateth of this bread (the bread of life) shall live for ever.—Jesus Christ John vi. 53, 58.

† Cf. Socrates: ‘What God is I know not, what he is not, I know.’ And *சோக்ரடீஸ்* in *Sruiti*

ஆரியவந்தத்தில்

துவாதசாந்த ஸ்தலமாம் மதுரைக்கு விஜயம்.

மதுரையில் பின்வரும் கல்விரவுபதாரப் பத்திரிகையும் கவிதாரும்
கவர் மீல்டர் ராமநாதரு துபதரமையாக வாசித்தளிப்பப்டன.

To The Hon'ble Mr. P. Ramanathan, K. C., C. M. G., Solicitor-General, Ceylon.

Dear Sir, We welcome you to this holy city of Dwadasantham. Your reputation has preceded you many years ago. We have been closely following in the papers and journals, your work in America.

We are extremely glad and proud to recognise in you a true Hindu upholding the spiritual ideal of the East especially of Aryavartna, wherever you went. We are happy to have you in our midst though for a short time.

We are happy to hear that your mission and your work lies in finding harmony among the religions of the world—in impressing it upon your hearers and thereby in creating good will and peace among all.

We pray that Esvara who is Anantam everywhere may vouchsafe to you long life, peace and happiness and thereby enable you to work more on behalf of our common spiritual heritage.

We hope that this will be the first of a large number of visits which you may be able to pay to this our country which is the land of your spiritual inspiration.—(Signed) P. Narayana Iyer and others.

“பன்னமும் வளர்கொழும்பு பரக்கறிந் கலைமுழுதும் படைத்துத் தோன்றி
பெல்லவியுந் சமர்ப்பயிசை பொளிபரப்பி யுண்பையறி வின்பப் பைக்கந்
கண்ணினைவு பேவுதற்குப் பிரசங்கத் தண்ணமுத நாளும்பெய்து
செவ்வழியே கொடும் ராமநாதனெனு மதிப்பெரியோர் செம்பக் தீகன்மோ.

மேனாநிந் நிற்காநிம் வடநாடுந் தென்னாநி நெயிந் தன்மம்
பாளுநிம் பிரசங்கம் புரிந்துமகிழ் வித்தின்பம் படைத்தா யெனந்
தேனாநிம் பொறிக்குழிம் மதுரையே யவைக்குரிமை சேர்க்த நாதல்
வானாநி மதிசூலத்தேகா ரசரிருக்கை பென்பதுநி வயக்கு மன்றி.

மன்னியநிந் பெயர்கேட்டு மதிப்பெரியோ ஸியெனக்கொன் படைத்தினையிந்த்
இந்தகரி நுண்ணிழுக்கி கிறிநகர்க்குப் பெருபுகிழ்ச்சி பெய்தப் பொறிநிம்
ஆண்ணிகி ரன்புடையாய் திருவலை வாயுடையா ருணர் வென்றும்
பன்னலமுந் கொடுவாந்நி பெரிஸ்ராம நாதனெனும் பண்புந்நெயே.”

இங்ஙனம்,

மு. ரா. கந்தசாமிக்கவிராயர்,

விவேகசிந்தாமணி.

கயர்கோத்திரம்.

இந்தகன் பிறர் சர்மங்களை செய்கையில் இந்த கோத்திரத்தில் அக்கருமங்களை செய்கிற பாவியை யாக மந்திரங்களைக் கூறி செய்வதும், பிறர்களுக்கு பிண்டமிடும் சமயங்களில் இந்த கோத்திரத்திலுள்ள வட விரகத்தை கோத்திரம் என்று வாயிற்றுப்பதும் வழக்கம். அப்படியிருக்க இந்த கோத்திரத்திற்கே சென்று பிறர் சர்மங்களைசெய்து, அவ்விடத்திலுள்ள வட விரகத்தின் அடியிலேயே அப்பிறர்களுக்கு பிண்டத்தையும் இட்டதிருப்பவது. பிறர்சர்மங்களை செய்வவென்றென்று எண்ணுகிற சர்மாரிதருக்கு சரியானசமய மென்பதில் தவடயில்லை.

இது வங்காளராஜதானியைச் சேர்ந்த ஒரு வெட்டினனாக சாவர்னர் அதிகாரத்திற்குட்பட்ட பேரூரார் மாகாணத்தில் ஒரு நிலாவின் தலைமைப்பட்டனம். இதற்கு செல்லவேண்டுமானாலும் சிலகத்தாலிலுள்ள நெளளாஸ்டேஷனில் சயில் ஏறி அசுஸ்சோல் என்ற சத்திப்பு ஸ்டேஷன் மார்க்கையிலக்கிசூரி என்ற சத்திப்புஸ்டேஷனுடையடைந்து வண்டிமூர்சி, சுயாதிரு செல்லவேண்டும். அங்கு அசியிலிருந்தும் இந்த கோத்திரத்திற்கு செல்லலாம்.

பூர்வ சரித்திரம்.

கவேதவராக சபத்தில் சிறங்கடி கந்தாவாணவர் தனது கோழியை இயற்றி வருவையில் அச்சர் குலத்தில் காத்திரமான தேசத்தோடு கூடிய சயாகுரன் என்ற காமத்தோடு ஒரு காலகாலையும் சிருஷ்டித்தார். இவன் தனது குலத்தோழியைக்கு அது கொடாதவனுக்கு கொடுக்கிறி என்று பருவத்திலும் சமஸ்தவம் புரிந்தவருகான். இவனுடைய நலத்திற்கு அருள் காத்தவர்களை தரிசனங்கொடுத்த திரிபுத்திரன். இவனுடைய தேசம் ஓர்கியமாகித்தியிடம் பிரபுத்திரியிருக்கும் சகல ஜித்தகங்களிலும், புண்ணிய வந்தவர்களிலும் பிரசித்தமானதாகவும் கிரேஷ்டமானதாகவும் மிகுந்தபடி வங்ககொடுத்தார்கள். அன்றியும் பிரமாவாணவர் இந்த இராகுதான சாத்திரத்திற்கு எண்ணம் கொண்டவராய் அவையடைப்டி, உண்டேசத்தின் பேரில் ஒருயாகம் செய்யப் பருதியேன், அங்குக்கானும் அது அங்கு வரப் பரித்தவனுக்கு விருத்தித்தனது அங்குமத்திக்கு எளித்தது, இந்த கோத்திரத்தில் தனது தலையை வைத்து சமஸித்துக்கொள்ளவே, பிரமாவாணவர் இந்த சயாக்குறுதலைய கையசைய யாக குண்டமாகிக்கொண்டு யசியுஞ்செய்தனர். அக்காலையில் சயாகுறுதலைய தலை சலையையுடைய தொடக்கிசுந்தன் கொண்டுயிருத்தது—அப்போது பிரமாவாணவர் அசலையேனது சிறுத்தம் மெருகு, கண்டிவியைப் புத்திரியும், மரீசியின் பத்தியுமாகிய கண்டி என்பவன் தனது கணவர் சபத்தினால் சில

யாகி சத்திய லோகத்திலிருந்து பெருங்கல்லு எழுத ர்மாஜாஸல் கொண்டு வரும்படிசெய்து, இந்த கயாகுரன் தலையின்பேரில் வைக்கவும், அவனது கிரகசலித்துக்கொண்டேயிருத்தது. பிறகு, யாக சம்பூரண காலத்தில் சகல தேவர்களும் வர, மகா விஷ்ணுவாணவர் நயாகுறுதலைய தலை அமைத்துக் கொண்டிருப்பதைக்கண்டு, அவனது கிரகின்பேரில் வைக்கப்பட்டிருக்கிற சிலையின்மேற் தமது பாதத்தையவைக்க, கிரகிஹுடைய கடுக்கம் யாவதும் ஆச்சரியப்படுமபடி சித்த, பிரமாவாணவர் சந்தேகமடைந்து தனது யாகத்தை பூரணஞ்செய்யத் தொடங்கினார். சயாகுரனது கிரகின் கடுக்கம் சிதவே அவன் தனது வாயைத்திறந்து, மகாவிஷ்ணுவை கோக்கி, ஏ பிரமவே! எனக்கு ஒரு வாங்குகொடுத்தருள வேண்டுகிறேன். அதாவது:—தாங்கள் இப்பொழுது எனக்கு சேவையுடைய தந்த கோதாதவ்லுபத்தினது இந்த கோத்திரத்தில் என்று மிகுந்த எல்லா நிவிய கோத்திரங்களிலும், திர்த்தங்களிலும், ஸ்தலங்களிலும், இதை கிரேஷ்டமானதாகி, இந்த கோத்திரத்தை தெரிசிப்பவர்களுடைய சகல வித பாபங்களையும் போக்கி, எவர் வந்து இந்த கோத்திரத்தில் பிண்ட மிட்டபோதிலும் அவர்களும், அவர்களுடைய திருபத்தோரு தலையுடையார்கள் குடும் உம்ருடைய கிருபையால் கடைத்தேற வேண்டுகின்றேன் தேசம், மகா விஷ்ணுவாணவர் அதற்கு மிகுந்த அகலுக்கு அவ்வாற்றைக் கொடுத்து, தந்த கோதாதவ்லுபதாய் அவ்விடத்திலிருந்து, ஒவ்வொருவரும் செய்யும் சொர்த்த சர்மங்களை யங்குகிர்த்த, பிண்டங்களோ வேறு பிறர் தேவர்களுக்குக் தேவனுக்கு விளக்குகிறென்று கூறப்படுகிறது. இக்காலத்திலுளேயே இந்த கோத்திரத்திற்கு சயாகுரனைய வந்ததாலும் கம்பப்படுகிறதுடன் தினப்படி ஆயிரக்கணக்கான ஜனங்கள், இவ்விடத்திற்கு வந்து சொர்த்தாதிரசைச் செய்து, பிண்ட பிரதானங்களை வெகு அக்கையுடன் கட்டிவிருந்தனர்.

இப்படி சொர்த்தாதிரசை செய்வதில், ஏகோதிஷ்டம், பஞ்சசயாக, அஷ்டசயாக, என்னிற மூன்று தமான சொர்த்ததகன் செய்யப்படுகின்றன. நவீ பக்குணி சொர்த்த மேன் பதகவும் கிரேசெய்திரர்கள்.

பக்குணி சொர்த்தமாவது பக்குணி சதிலில் ஸ்ராகஞ்செய்து, சதிலின் பமக்கையிலேயே சொர்த்த மந்திரங்களை சொல்லி பிறர்களை ஆவானஞ்செய்து பிண்டப் பிரதானங்களைச்செய்து பக்குணி சதிலிய்போட்டு சயாகுகளிடம் கபலம் பெற்றுக் கொள்ளுவதே.

ஏகோதிஷ்டம் செய்யும் விதம்:—பக்குணி சதிலில் ஸ்ராகஞ்செய்து சொர்த்ததகனை மூன்று விஷ்ணுபாதமிருக்கும் ஆலயத்திற்குச்சென்று அந்த பாதத்தின் பேராலேயே பிண்டங்களையிட்டு, அங்குவிடத்திலேயே சகாவாளிகளிடத்தில் கபலம் பெற்றுக் கொள்ளுவதே.

பிரேத பருவம்.

இது தன்மி என்னும் பதிவிரையின் கையே பருவதாமி விட்டதென்று சொல்லுகிறார்கள். இப் பருவத்தில் அடிவாரத்தில் ஒரு ஆசனிய குளங்கு க்கிறது. அதற்கு சமீபத்தில் ஒரு இராமர் ஆலயமு ளும், வெள்ளைக் கந்தனரால் விரிடாகம் வெகு அம் காசக் செய்யப்பட்டிருக்கிறது. இந்தப் பருவத்தி ற்கு போள இராமா கைபிடி கவந்தாடன கூடிய படிசை சுட்டியிருக்கிறார். மலையின் மீது இராமலி ள்கம் என்ற காமத்தாடன் ஒரு சிவலிங்கம் பிருக்கி றது. இதற்கு சமீபத்தில் ஒரு பாதையின் சுவ ரின் இரோகை காணப்படுகிறது. இந்த மலையின் பேரில் பிரேதகயாசனரின் என்ற ஒரு வகுப்பார் இருக்கிறார்கள். இவர்கள் யாத்திரைகள் ஈராளிபட்டம் பணம் பிட்டுக்குவதில் அதிக சாமர்த்தியசாலிகள்.

இராம பர்வதம்.

இது ஸாநிபர்க்குக்குசமீபத்தில் சுமார் 130-அடி உயரமுள்ள ஒரு குன்று. இதன்பேரில் சிவமந்திர மர், ராமமந்திரம் என்று இரண்டு ஆலயங்களிருக்கி ன்றன. அவ்வுடையா செய்யாதவர்களை இம்மலையின் மேல் விடுவதென்பது என்முகிறார்கள். இதுவும் பண் வாயையாலேயே யன்றி மந்தப்படியான்.

தர்மாரணியம்.

இது சுயாபட்டணத்திலிருந்து எட்டுமைல் செல் லவேண்டும். இவ்விடத்தில் ஒரு ஊரும் சமீபத்தில் புலத்திரு என்மிற அரசமாரும் அதின் சமீபத் தில் பவத்தருடைய கோவிலும் அதில் பல பவத்த விக்கிரகங்களும் காணப்படுவதன்றி ஜெகத்காதர் கோவில் என்ற ஆலயமுமிருக்கிறது. வாசத்திற்கு மிகவும் மணியமானவிடம்.

வட விருகடும்.

இது வர்ண பாதத்திலிருந்து ஒருமைல் தூரத் திலிருக்கிறது. இதற்கு சமீபத்தில் குக்மணி கு ண்டால், சதாலோலம் என்ற இரண்டு தீர்த்தங்க ளிருக்கின்றன. இது வெகு காலத்திய விருகடி மென்பதில் தடையிலில். இந்நிதையை சூதியைப் பட்டுப்போய் விழுதனனால் பதந்த சுமார் ஒரு பர் வாகுரு தூம் எட்டியிருக்கிறது. இதை சுற்றி மேடைபோட்டு சமீபத்தில் சில மண்டபங்களு ம் சுட்டியிருக்கிறார்கள்.

போது விஷயம்.

தேச ஆரோக்யமானவிடம் என்று சொல்ல முடியவில்லை. ஐயங்களைக் களைப் பெருத்தவங் களும், சதா திராத வேலால் வருத்திக்கொண்டிருப் பவர்களும் அகியமகங்க் காணப்படுகிறார்கள். சதா வாசிகள் ஒவ்வொருவரும் யாத்திரைக்காரர்களைப் பிடித்து தங்காடிடம் சுட்டிக்கொண்டுவரும்படியாக

பலரை தங்கள் மனுஷ்களாக, பல பக்கத்தில் எத்படுத்தி வைத்திருக்கிறார்கள். இவர்கள் யா விற்கு செல்லுத யாத்திரைக்காரர்கள் என்று தெரிந்தால், வேண்டுகண்டு தடுத்தபடியாகவும், சொல்லும் பிண்டொன்றை கயவாங்கும் சொல்லி, சுட்டிக்கொண்டுபோய் தங்கள் முதலாளியின் வீடு தியில் இதங்க், குரார்த்தாதி பிண்டப்பிரதானங் களுக்கு 50-100 ஒன்பதாசுப் பேரி, வேறு இடத் திற்கு யாத்திரைக்காரர்களை செல்லவொட்டாமல், உதவிக்கு ஆக் கொடுத்த பாவனையாக ஒருவர் ஆங்குது இருவரை மேலுரைப்போட்டு காசைக் கத்தவிடுவதென்றி, அப்படி யாதான் செய்யவே ண்டுமென்றும், சுபச் செய்யாமல் விடக்கூடாதென் றும், விஷயபாத விபிந்தைம் மகா விக்கையாண தென்றும் கூறி போதித்து. யாத்திரைக்காரர்கள் கையிலுள்ளதைக்கவர விடேன் தோடுகளைக் கக் கிறார்கள். கடைசி திணாமதிய, சுவாவாசியிடம் கடலம் பெற்றுக்கொள்ளும் திணத்தில், கடலிரு கத்திலையிலே அந்நிற வித்தியபாதத்திற்கு சம்பமான மண்டபத்திலே பிண்டப்பிரதானங்கள் செய்தபிறகு சுவாவாசிகளுக்கு பிர்மமலப்பித பிர மண பூசை செய்யக் கொடுத்துகிறார்கள். இதுவும் கடத்தேரியாயுடைய, பிதர்த்தண்டை என்பதற்காக் கூடி வெருவருடைய இரண்டு கையையும் கீட்டச்செட் ட்வி ஒரு பூமாளையைப் போட்டு சுற்றிக்கட்டம், உதக் ளுடைய சம்பளமெல்ல, வருப்படியான்த, ஆக்தி என்னவென்று கேட்டு உத்தியாகச சொல்லவேண் டுமென்றும், இத்தமகா கேத்திரத்தில் யாங் சொல்லுவதற் காத காரியமென்றும் கூறி, உதக் ளுடைய பிதர்க்கெண்ணம் கணையேரியூர்வோனே, அத்தற்கு நீங்கள் இவ்வளவாதாது கொடுத்திது. என் இன்னும் அதிகம் கொடுக்கக்கூடாது என்றுத் திந்தயக இவ்வளவுதான் சிலை செய்துக்கொண்டு வத்தீர்கள். சுவாவாசிகளை விருப்பி செய்தல்வேளை நீங்கள் போகவேண்டும், என்பதாக் கண்டும் கதற யும்படி பேசி சாயத்தியபயணையில் கொண்ணதையே சொல்லிப் பொழுது போக்கியுற்றீர்கள். இவர்கள் போஜனகுமையத்திலிற் சன்னிய, தப்பட்டா முத லிய விஸைபத்த உதய்ப்பாண யாத்திரைக்காரங் வாயில் தாம்பூசை விசாக் குத்தவைப்போரில் எத்க்கொண்டு வருகிறார்கள். பிண்டப்பிரதானங் செய்துக்கத்தர்களுக்கோ வயத்தின் பதி பற்றத்தி தின்னுவிது. இந்த ஆண்டையில் கதா தொல் யுத்தமென்ற கொடுக்க் கேடுகூறு சுவாசியைத் திது. ப்நாடு கொடுத்ததாதப் பிதர்க்கொண்ட கையில் கோத்த யானையை சுயித்திது, முதலாத் தட்டிக்கொடுத்து "உங்கள் பிதர்க்க் பாயபாத் கையடைத்தாராவெ" என்று கூலம் கொல்லுகிறார் என். இவ்விடத்திற்கு எப்பேர்க்கொத்த தாண கிதை யுக்கவக்கம் யத்தாழ் சுவாசனரின்மீதும் பேரில் குறையருமலர் அமைபது நன்னம். கடைசியில் சுவாசனரின் யாத்திரைக்காரர்கள் உபசரித்து, தங்களுடைய மேல்விக்கத்தை அந்

களுக்குக் கொடுத்தும், அவர்களுடைய மெல்விலாசத்தைத் தங்கள் புஸ்தகத்தில் பதிவு செய்துக்கொண்டும், தங்கள் பிரயோஜனமடைந்ததற்குத் தன்னைவிதமாக, விஷ்ணுபாதம், சிறைத்தொடராம லிட்டாய் வர்க்கங்கள், கொஞ்சம் பச்சரிசி, இரண்டு முந்துக் கொட்டைப்பாக்கு முதலியவைகளைக் கொடுக்கிறார்கள்.

இந்த கயாவரனிகளின் மதம் ஆசாம் முதலியவைகளோ மலனிகளில், தென்னிந்தியாவிலுள்ள மதம்மத பிராமணர்களை மொத்திருக்கிறார்களென்றும் தென்னிந்திய ஆசாமி அனுஷ்டானங்களில் அதிகமாக வேறுபடுகிறார்கள். இவர்கள் பேசும் பாஷைக்கு 'மாத்தி' என்று பெயராம். இவ்விடத்தில் சிவார்த்தாநிகளை செய்யவேண்டியவர்கள் இவர்களை யே பிறர் முதலிய மதாணுகளில் ஏற்படுத்தவேண்டும். இவர்கள் அந்த மதாணத்திலுட்கார்த்து போஜனஞ்செய்ய வேண்டியதாதலால், அத்தகுந்த குத்த ஆசாமி சுத்தத்துடன் வருகிறார்கள். என்னுடைய சாப்பிடும் தாமபூலமும் தரித்தர்கொண்டு குடிசைவாரி செய்துகொண்டுவருகிறார்கள். இப்படி வந்தபின் தங்கள் உடைகளைக் களைத்துவிட்டு குறி எர்ட்டியை இடுப்பில் சுத்திக்கொண்டு, பரமார்ப்பட்ட இடுமையில் உட்கார்ந்து, பதார்த்தங்களை மையால் தொடுவதும், வாய்க்கு சப்பத்தில் கொண்டு போவதுமாயிருந்து மூன்று சிறிஷத்திற்குள்ளாக எழுத்துவிடுகிறார்கள். உடனே தங்களை கொடுப்பதைப் பெற்றுக்கொண்டு விடுக்கு கோரகச் சென்று விடுகிறார்களென்று சொல்லுவதற்கில்லை. வேறு சில இடங்களுக்கும் இம்மாதிரி சென்று போஜனஞ் செய்துவிட்டுத்தான் செல்லுகிறார்கள். ஒருவர் ஒருவரையில் பத்துப் பன்னிரண்டுகளில் இம்மதம் சாப்பிட இயலுமாம். இது மதாணுகளையான வறக்கென்பதை பலர் தெரிந்தும் வேறு மார்த்தகியிற் செய்ய உட்படுகிறார்கள். இந்த கேஷத்தில்தான் பல மதாணுகளில் இருந்து வந்து சேர்ந்தவர்களைய பால்ய விதவைகள் அந்த மார்த்தகரணப்படுகிறார்கள். இவர்கள் துரோகம் கயாவரனிகளிடம் விட்டுவிடுவதற்கு சேர்த்துகொண்டு அவர்களுடைய பணியிலையிலேயே காலத்ததக் கழிக்கிறார்கள். கயாவரன்களுடைய மனையில்தான் காலத்ததக்காரம் விட்டிருக்கின்றனவே கூடப்பட்டு காலத் தங்களுகிறார்கள். கடைசியில் விஷ்ணுபாதத்திற்கும் உட்குருத்தத்திற்கும் மண்பூரிமாய் கவனமாகக் செய்து முடிக்கிறோம்.

பு. சி. வேங்கடராமைய்யர்.

வராகோபநிஷத்.

ஓ.வது அத்தியாயம்.

பகவானுள் நிபுணை நோயர் நியாகரப்பியாசகிதியைச் சொல்லும்படிக்கேட்டார், அப்படியே அவர் சொன்னார். தேகமானது பந்தசூதாதம் சவரூபம். ஐந்து மண்டலங்களால் * நிறைப்பப்பட்டிருக்கிறது. காடின் நியம் (கெட்டியாயிருக்கும் தன்மை) ஒன்று முழுவதும் சார்ந்தது. திரவாகிருதி (கசிவுள்ளபாகம்) எதுவோ அதுஜலம். பிரகாசிக்கிறது (தான்) தேஜஸ் (அக்கிளிபாகம்.) எஞ்சுரிக்கிறது வாயுபுலகத்தினம், சுத்துவத்தினுலையெல்லாம் சரியாபித்திருக்கிறது ஆகாசம். இவையெல்லாம் போகத்தக்க பரிசுக்கொண்டுவருவதற்கு. இந்தத்தேகத்திலே வாயுமண்டலத்தினுடைய மோதுதலினுலே இராப்பகல் இருபத்த ஓராசிர்த்து அறு மாத (21,600) கவசம் (உண்டாகிறது.) பிரதிகிபண்டலம் குறைந்தால் தேகத்தை யுடையவர்களுடைய தேகத்தில் மடிப்புகளுண்டாகின்றன. ஜலபாகம் குறைந்தால் கிரமமாய் கரையுண்டாகிறது.

தேஜஸ்குறைந்தால் பசியும், கார்தியும் குறைகின்றது. வாயுபாகம் குறைந்தால் எப்போதும் நெக்குண்டாகிறது. ஆகாசபாகம் குறைந்தால் விசித்திருக்கிறதேயில்லை. எர்த்ம் (பூதங்கள் குறைந்த) காரணத்தினுலே பூதங்களோத் தரித்துக்கொண்டிருக்கிற பிரமானுடைய, இவ்விப்பர இடமில்லாமலிருக்கையால் பகலி ஆகாசத்தில் கிளம்புவதுபோல, மேகம் கிளம்பிப்போகிறதோ அந்தக்காரணத்தினுலே அதுவே உட்டியானதாகிறது. அந்த விஷயத்தில் ஒரு பெந்தம் (கட்டு அல்லது தடை) சொல்லப்படுகிறது. உட்டியானபெந்தமானது மிருத்துவாகிற பாணக்குச் சிம்மமாகிறது. அத்துடைய அனுபவமானது தேகத்திலிருந்துதான், அந்தபெந்தமும் சரிந்தகிலிருந்துதான், சரிந்ததில் அதைபெந்திப்பது துஷ்கரம் (பிரயாசை.) அக்கிளி வயிற்றிலைசரிந்தால் மிகவும் வேதனையுண்டாகிறது. பசியுள்ளவனுலேயும் மலஜலபாகத்

* ஐந்து மண்டலங்களாவன—மூலாதாச, கவாதித்தான, மணியூச, அகாஷத, விசத்திகேன.

புள்ளவனிலேயும் (உட்புறானபெர்த்தம்) செய்
யத்தகுந்ததல்ல. விதமாயும் மிகமாயுமிருக்
கிற (ஆகாரத்தை) கொஞ்சகம் கொஞ்சமாய்
அநேகதடவை உண்ணவேண்டியது. மிகு
து, மத்தியமம், மத்திரம் இவைகளிலே (இந்
தக் காலங்களிலே) முறையே மத்திரயோக
ஸ்யயோக அடையாகங்கள் செய்யவேண்டி
யது. ஸய மத்திர அடயோகங்கள் அஷ்டாங்
கத்துடன் கூடியது. யம ஸ்யம், ஆசன பிரா
ணபாம்பிரத்தியாஸார தாஸனத்தியாஸ
சமாதி என எட்டுவிதங்கள். (அவைகளில்)
யமம் பத்துவிதம். அவையாவன:—பிரஞ்ச
குத் துஷ்பம், செய்யபாஸம், சத்தியம், கவலா
ஸை, பிரம்மசரியம், தஸ்ய, கேசிகம், பொது
மை, தைரியம், மிதமாயுண்ணும், சத்தம்
(தேகசத்தம் மனச்சத்தம்.) ஸ்யமம் பத்து
விதம். அவையாவன:—தபஸ், சந்தோஷம்,
ஆஸ்திச்சமம் (கவாமி ஒருவருண்டென்னும்
சம்பிக்கை, அல்லது, வேதத்தில் சம்பிக்கை),
தாஸம், சகவரபூஜை, சித்தகாந்த சிவானம்
(கான் கொண்டிருக்கும் மருசி-பூமியுடன்
குருளினால் செய்யப்பட்டிருக்கிற கித்தக்
தைக் கேட்பது), இலச்சார, நற்புத்தி,
ஜபம், கிருதம். சத்திரம் முதலான பதினொரு
ஆணவங்கிருக்கின்றன. (அவையாவன)
—சக்கிரம், பதுமாசனம், கூர்மம், பஹுரம்,
குக்குடம், வீராசனம், கவலதிகம், பத்திம்,
சிம்பாசனம், முத்தாசனம், கோமுகம், என்
து யோகமறித்தனர்களால் சொல்லப்பட
பிருக்கிறது.

இடது கணுக்கால் வலது கணுடனின்
பேரிலும் வலது கணுக்கால் இடது கணுட
னின் பேரிலும் வைத்துக்கொண்டு நிறை
தேகத்தைபுடைபுடைபிரிப்பது சக்கிரான
யுகிறது. பூதம், மூர்பகம், ரேசகம், அப்
படியே மறுபடி பூதம் (முதலானது) செய்
யப்படுகிறது. அந்தந்த நாடிமுடியாய்த் செய்
யப்படுகிற பிராணாயாமம் நாடிபெய்து சொல்
ஸப்படுகிறது. சகல ஜத்துக்காருடைய தேக
மானது தொண்ணூற்றது அஞ்ஞாண
தாசனிருக்கிறது. அதன் மத்தியில் அப்
பண்தாஸத்திற்கு இரண் றுபத்திக்கு மே
லும், மேட்டித்திரு இரண் றுபத்திக்குத்
தீழும், மத்தியப்பிரதேசமென்று கூறொல்

ஸப்படுகிறது. மேட்டிரத்திற்கு ஒன்பதங்
குலத்திற்குமேல் காலங்குலம் கீளும், காலங்
குல அசுலமும் உள்ளதாக அண்டம் (முண்ட
வடிவு) பெரல கிருத்தகபரயிருக்கிறது. கந்த
மென்று சொல்லப்படுகிறது. அது கொழி
ப்பு, ஊன், எலும்பு, உதிரம், இவைகளால்
ஆழம்பட்டிருக்கிறது. அங்ஙித்திலேயே
பணிரண்டு ஆரமுள்ள நாடிக் கக்கரம் ஸ்தா
பிக்கப்பட்டிருக்கிறது. எதினாலித்த கச்சரம்
தரிக்கப்பட்டிருக்கிறதோ அந்தக் குண்டலி
அங்ஙித்திக்கொடுக்கிறது. அந்தக் குண்டலி
யானது கழுவினைநிறுத்திய நிரம்மலச்சுத்
தை முகத்தினால் மறைத்துக்கொண்டிருக்கி
றது. கழுவினைநிறுத்திய (மக்கத்தில்) அலம்
புரையம் இந்தக் கக்கரநாடியும் வசிக்கின்றன.
அதற்குத்த விரண் டாரங்களில் வரணை,
யசன்ஸி, இவைகளிருக்கின்றன. கழுவினை
யின் தெகின்ன ஆரத்தில் கிரபமாய் பிங்களை
யிருக்கிறது, அதற்குப் பிரதகு இரண்டு ஆரங்
களில் பூதம், பபஸிசி, இரண்டிருக்கின்றன.
கழுவினையின் மேற்கு ஆரத்தில் காலவதி
நாடியிருக்கிறது. அதற்குப்பிரதகு இரண்டு
ஆரங்களில் சங்கிரி, காததாரியிருக்கின்றன.
கழுவினைக்கு வ. சர்கே இடா என்னிறிருக்கி
றது. அதற்குத்த லாஸ்தி ஜிப்பயா இருக்கி
றது. அதற்கு அறித்து கிசுலோதாரியிருக்கி
றது. இந்த ஆரங்களிலே பித்தகரிணத்திரம
மாய் நாடிகள் பணிரண்டு நாடித்தகைக் கமந்து
கொண்டிருக்கின்றன. நாடிகள் ஸந்திக்கின்
† போலிருக்கின்றன. அவைகள் பல வகுதாய்
களுடையவையாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கின்
றன. ஸந்தித்தின் மத்தியாகம் கபரீரக்
கரமென்படுகிறது.

ஜவலந்தி, ராதகுமினி, பரரத்திரா, கழு
ம்து, இக்களங்களும் இந்தின பூரிதங்கலா
யிருக்கின்றன. இவைகள் ராததாரிக்
கென்று சொல்லப்படுகின்றன. பீரம்பரத்தி
ரத்தினுடைய மத்திய பாகமானது குண்ட
லியினால் அடிக்கடி மறைக்கப்படுகிறது. இந்
தமாதிரி இந்த நாடிகளில் பத்து வடிக்கள்
சமீபாக்கின்றன. இந்தப்படி நாடிகளில் மர
கத்தையாய் வடிக்களின் மரக்கத்தையு
டும் கிசுலோதாரயன் கழுத்து, தலை, தேகம்
இவைகளைக் கமமாய் வைத்துக்கொண்டிரு

* இதை மத்தியப்பிரதேசத்திற்கு மூலாதாரமென்ற பொய்.

† அலகன் குறுக்கும் செஞ்சுமையிருக்கிற வஸ்திம் போல.

வாயை முடிக்கொண்டும் அசையாமல் மூக்குதனியிலும் ஹிருகயமத்தியிலும் பிந்துமத்தியிலும் துரியசகத்தை (ஆத்மாவை)த் தியானம்செய்து அதிலிருந்து தண்டாபிற அமிருதத்தைச் சுகமானவனாக சித்தமுடையவனாகவிரிந்து தேசத்தோடுகளால் பாக்கவேண்டியது. அபரணத்தை முடிக்கொண்டு வாயுவைமேல்கொப்பி பிராவணத்தினுலே மேலேயெழுப்பி ஸ்ரீபிஜத்தினால் நிவர்த்திக்கவேண்டியது. தன்னுடைய ஆத்மாவை ஸ்ரீயாக தியானம்செய்யவேண்டியது. பிறகு அமிருதத்தினால் நனைக்கப் பட்டதாகத் தியானிக்கவேண்டியது (என்றால், ஆந்தரானுபவத்தை யடையவேண்டியதென்று கருத்துக் கொள்ளலாம்.) இது காலவஞ்சனம் எந்தச்சாதனைத்தினால் மனதில் சிந்திக்கிறாரென்பம் மனத்தினுலேயே சித்தியாகிறதோ அப்பேர்ப்பட்டது இந்தச் சாலவஞ்சனம். சகலத்திலுமிது முக்கியமானது. ஜலத்தில் அக்கிவி சுவாசீக்கும், அக்கிவி சுவாசியில் சினைகளும் தவிர்களு முண்டாசின்றன. ஜலத்தைக்குறித்துச் சொன்னவாற்றைகளும் செய்தகாரியங்களும் வீணாகுது. மாரக்கத்தில் பிந்துவைத்ததிருத்து அக்கிவியை ஜலத்தில் சுவாசிக்கச்செய்து, அந்த ஜலத்தைகொற்றச் செய்தால் காயம் திருடமாகிறது. குதரியானிகளை ஒடுகாலத்தில் கருக்கிக்கொள்ளுகிறான். அபரணைமேல் நோக்கச்செய்து இத்துடன் சமாவணைச் சேர்க்கவேண்டியது. தன் ஆத்மாவைச் சிவனாகத் தியானித்துப் பிறகு அமிருதத்தினால் நனைக்கப் பட்டதாகத் தியானிக்கவேண்டியது. ஒவ்வொரு ஆபாசத்தினுடைய மத்தியில் பெலத்தை ஆம்பிக்க வேண்டியது. பிரானுபவனே ரீக்ககாரினுலே மேலேபோகப் பாக்கவேண்டியது. இந்தச் சிரஷ்டமான யோகமானது தேகத்தில் சித்தியாக்கத்தைப் பிரகாசப்படுத்துகிறது.

ஜலத்திலிருக்கிற அனைபானது பிரவாகத்திற்குச் சடையாயிருப்பதுபோல (சரித்ததை யடைந்திருக்கிற பட்சிபிம்பனுடைய சிவனாக் குத் தேகத்தைச் சுவாசியாகத்திற்குத் தடையாக அறியவேண்டியது.) சரித்ததை சரணவை அறியவேண்டியது. இந்தப் பெந்தமானது எல்லா நூடிகளுக்கும் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

ருக்கிறது. அந்தப் பெந்தத்தினுடைய பிரசாதத்தினால் தேவதை பிரத்தியக்ஷமாகிறது. இந்த சதுஷ்பதபெந்தமானது மூன்று மார்க்கங்களைத் தருகிறது. சித்தர்கள் எதினால் சித்தியைப் பெற்றார்களோ அந்த ஒருமாரக் கத்தையப் பிரகாசிப்பிக்கிறது. பிரானனுடனே கூட உதரணைச் சீக்கிரமாக மேலேநோக்கச்செய்தால் இந்தப் பெந்தமானது சகல நூடிகளையும் தரித்துக்கொண்டு மேலேபோகிறது. இதுசம்புடையோகமென்றும் மூலபெந்தமென்றும் சொல்லப்படுகிறது. இந்த ஒரு அப்பிராச யோகத்தினுலேயே மூன்றுபெந்தமும் சித்திக்கிறது. இடைவிடாமல் இராப்பாகலாகது அல்லது எப்போதெப்போது அதுகூலப்படுகிறதோ அந்த ஜாமத்திலாவது, செய்யும் அப்பிராசத்தினால் வாயு சுவாசியைப் பட்டதாக ஆகும். வாயுகூலினைமரணத் தேகத்தில் அக்கிவியானது நால்தோறும் விருத்தியாகும். அக்கிவியிருத்தியானால் அன்னுகிசுள் சகமாக ஜீரணமாகும். அன்னம் சரியாய் ஜீரணமானால் இரஸவிருத்தியாகிறது. இரஸவிருத்தியானால் தாதுவிருத்தியாகிறது. தாதுவிருத்தியினுலே சரித்தத்தில் ஞானவிருத்தியாகிறது. அநேககோடி ஜன்மங்களில் சீர்க்கப்பட்ட சகல பாவங்களும் எரிக்கப்பட்டுப் போகிறது. குகத்திற்கும் மேட்டாத்திற்கும் மத்தியில் முக்கியமான மூலதாரமிருக்கிறது, அதாவது குண்டலி என்னிற பராசத்தி எவ்விடத்திலிருக்கிறதோ அந்த பிந்து ரூபமான சிவனுடைய ஸ்தானத்தைப்பிரகாசிப்பியிக்கிறது. அந்த ஸ்தானத்திலிருந்து வாயுவுண்டாகிறது. அந்த ஸ்தானத்திலிருந்து அக்கிவி விருத்தியடைகிறது. அந்தஸ்தானத்திலிருந்து பிந்து உற்பத்தியாகிறது. அதம் விருத்தியடைகிறது. அந்தஸ்தானத்திலிருந்து (ஹ்ருண) அம்சனாற்பத்தியாகிறது. அந்த ஸ்தானத்திலிருந்து மனது உற்பத்தியாகிறது. மூலதாரம் முதலான * ஆறுசக்காக்கள் சக்திஸ்தானமென்று சொல்லப்படுகின்றன. கழுத்துமுதல், தலையுச்சுவனையில் சம்புவினுடைய ஸ்தானமென்று சொல்லப்படுகிறது.

நாடிகளுக்கு ஆசிரியம்தேகம். பிரானனுக்கு நாடிகள் ஆசிரியம். நிவனுக்கிருப்பிடம் பிரா

னன். ஜீவன் ஹம்சனுக்கு அபிரியன். ஹம்சன் சக்திக்குரியுடையாயும் சராசர ஜகத்தாயுமிருக்கிறது. விசிற்பமற்றனனாயும் தெளிவான மனதுடையவனாயுமிருந்து கொண்டு பிரானுயாமத்தை யாப்பியாசம் செய்யவேண்டியது. செம்மைமயப் மூன்று பெருங்கணையும் அஷ்டாடிக்கிறவனுக்கூட லக்ஷிய லெக்சனாகாரணமாயிருக்கிற அரியத்தருத்த வஸ்துவை நத்தியத்தோடு கூடிய மனதை யுடையனாய் எப்போதும் அரிய முயலவேண்டியது. இரோகம் பூரகமிண்ணையும் குழப்பத்தில் நிறுத்த வேண்டியது. காணப்படுகிறதாகவும் லக்ஷிய வஸ்துவாகவு மிருக்கிற பிரம்மத்தினிடத்தில்தான் ஆகிருதத்தை விருத்தவேண்டியது. வெளியிசுப்பங்கனெல்லாம், ரோகமென்று சொல்லப்படுகிறது. கால்கிரவிக்ஞானம் பூரகமென்று ம் சாஸ்திர விக்ஞானத்தை தனக்குள்ளேயே யடக்குவது குழப்பமென்றும் சொல்லப்படுகிறது. இப்படி அப்பியாசம் செய்து சித்தமுடையவனானான் அவன் முத்தனே. இதில் சந்தேகமின்மை. குழப்பத்தினால் எப்போதும் ஏறிய குழப்பத்தினாலேயே நிறப்பவேண்டும். குழப்பத்தினாலேதான் குழப்பத்தை வந்திரப்படுத்தவேண்டும். அந்நகுள் பரமசிவாயிருக்கிறது. இப்படிப்பட்ட அவஸ்தையில் அந்நாயாமலிருக்கிற வாயுவை, கண்ட முத்திரையினாலே கணத்தினிடவேண்டும். வாயுவினுடைய கெடுபைத் தடுத்து பூரக குழப்பங்களை அப்பியாசத்திற்குக் கொண்டுவந்து இரண்டு கைகளையும் இரண்டு கால்களையும் பூமியில் சமமாயுன்றி மூன்றுதேவதக சம்பந்தத்தினாலே வாயுயினால் சதாவிட்டத்தைத் தட்ட வேண்டும். வாயுயின் முகத்திலிருக்கிற பித்தோடிகளினாலே மகாமேருவை தட்டவேண்டும். இரண்டுபுடக்கை இழுத்து காற்றானது பிரகாசிக்கிறது. அமிருத்தின் பொருட்டு சந்திர சூரிய அக்கிரிசுதைய செர்க்கைபைய பறிப்பவேண்டியது, மருண்டகனம் அகசைதினால் பேருளின் கிரிமிருக்கிற தேவைதகன் சந்திரிக்கிருக்கன். முகத்தில் இவனுடைய பிரம்ம கிரிமிருந்து சித்தபாக ஒருதவார முண்டாகிறது. பிறகு இவன் பிரம்ம கிரிமித்திபைப் பிளந்து பிறகு வித்துகாத்திபைப் பிளக்கிறது. பிறகு சந்திரகிரிதியைப் பிளந்து பிறகு அப்படியே யோகமவந்தைப்

போக்கடித்தும் அநேக ஜன்மஸம்ஸ்காரத்தினாலேயும் குறுதேவதைகளுடைய பிரகாசத்தினாலேயும் யோகாப் பிரகாசத்தினாலேயும் அந்த யோகிக்கு வேதமுண்டாகிறது.

இடைபிழுவதோசனின் மத்தியிலிருக்கிற நாமமுடைய மண்டலத்தில் முதலிரப்பெந்தமென்கிற விசேஷத்தினால் வாயுவை மேல்நோக்கச் செய்யவேண்டியது. பிரணவத்தைக் குறித்தி உச்சரிப்பது பாபங்களைப் போக்கடிக்கிறது. நிர்க்கமாயுச்சரிப்பது மேஷத்தைக்கொடுக்கிறது. அப்பியாசனை சுவரத்திலாவது புதுக சுவரத்திலாவது உச்சரிப்பதும் மேஷத்தைக் கொடுக்கிறது. இந்த மூன்றுவித உச்சரிப்பினால் இடைவிடாத எண்ணெய் தவரப்பிராவும் திரீக்கமான கண்டகாதம் போலவும் பாபங்குக்கெட்டாததாயிருக்கிற அந்தப் பிரணவத்தின் நுனியை எவன் அறிகிறானோ அவன் தான் வேதத்தை யாழ்ந்தான். குறுகலான சுவரம் நின்றுவிருக்கிறது, திரீக்கசுவரம் பிரம்மரத்தினத்திலிருக்கிறது. புதுதன் தானாத ராந்தத்திலிருக்கிறது. மந்திர சித்தியின் பொருட்டு மந்திரத்தை ஜபிக்கவேண்டியது. இந்தப் பிரணவமானது சகல தடைகளையும் நிவருத்திருக்கும். சகல பாபங்களையும் போக்கடிக்கும். இதற்கு ஆரம்பம், கடம், பரிச்சயம், நிஷ்பத்தி என்று நான்குபூமிகள் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன. கணத்திரயங்காரினால் (மனோவாக்குகாயம்) செய்யப்பட்ட வெளிக் கருமத்தைவிட்டு எப்போதுமான சிசுகருமம் செய்கிறானோ அது ஆரம்பமென்று சொல்லப்படுகிறது. வாயுவை மெழைபுத்தில் தவாரப் செய்துகொண்டு ரொம்பி என்னை ஸ்திரமாயிருக்கிறோ அது கடமென்றி பூமிசையென்று வித்வான்களால் சொல்லப்படுகிறது. சரீரம் அஸையாமலிருக்கையில் நீலினேடு கடியதாயில் நினனேடு கடாததுமல்லாத எந்த அவஸ்தையில் வாயுவை உறுதியாய் ஆகாசத்திலிருக்கிறோ அது (பரிச்சயம்) பிரசபூமிதக. எந்த அவஸ்தையில் ஆத்மாவினால் சிருஷ்ட லயங்களுடன் பகிர்ந்தோ, எந்தத் தேவையில் நீலன் முத்தியடைந்த யோகியானவன் பிரயாசையன்றி யோகத்தைச் செய்கிறானோ அது நிஷ்பத்தி பூமிதக என்று சொல்லப்படுகிறது. *

* இரத ஐந்தாவது அத்தியாயம் யோகசம்பந்தமானது. அத்தன்க வியபங்களைக் குறுகலாய்ந்த யோகாப்பியாசம் செய்தவன் தான் விசேஷகாட்டிக்கூடும். மந்தவன் சத்தனல்ல வானையால் உச்சகர்த்தியங்களுக்கே மொழி பெயர்ப்பு மட்டும் செய்யப்பட்டிருக்கிறது.

இந்த உபநிஷத்தை அத்தியயனம் செபித
நவன் அக்கெவியைப்போல் பரிசுத்தஞ்
சூன். வாயுவைப்போல் பரிசுத்தஞ்சூன்.
கராபான பாபத்திலிருந்து விடுபடுகூறன்.

கவர்னத்தைத் திருடின பாபத்திலிருந்து
விடுபடுகூறன். சூவன் முத்தஞ்சூன். இது
இருக்குஞ் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. (அ
தாவது.)

(ஐந்தாவது அத்தியாயம் முற்றிற்று.)

“NATION BUILDING” AND “UNIVERSAL BROTHERHOOD”

ஜாதி யொருமையும் சகோதர வாஞ்சையும்.

I.

“எத்தால் வாழலாம் ஒத்தால் வாழலாம்”
என்பது ஒரு பழமொழியென்றும் அதனுண்
மை யின்னகென் றும் இன்னிவ்வகைநீரா
மணியில் எடுத்துக் காட்டியுள் ளோம். அங்
றையும் அடிக்கடி ஆதரத்துவங்களையும்
நேதத்தத்துவங்களையும் பற்றி நம. முன். னர்
வழிபாட்டும் இங்குவந்து மேற்செய்யா
காந்திரான ஆராய்ச்சி வழிபற்றியும் அடி
க்கடி யெழுதியுள்ளோம். நாம் வந்திரு
வழிப்பட்டு உணர்ச்சிகளை பற்றிப் பி. சி.
குதி தர்மங்கள் உள்வாழ யெடுத்தவைத்
தது பலன புத்தியைப்படுத்தித் தீர்த்ததைத் திற
ந்தப் பார்த்தும் சந்தி யல்லாதவர் களுக்கு
“மதவிஷயத்தைப்பற்றி பென்னவொ ளுமு
வருகிறாள்”ப்பட்டது. உண்மையறியமாட்
டாமல் பலர் பலவாறு பேசுவதற்கண். அத்
யாற்பதாயம் மேற்கொண்டவர்களிலேனாக
வாமெழுதினவற்றைக் கொண்டிடி, அதுப
யிசுளுக்குள் தி மற்றவர்களுக்குத் தீதாவதாக
இரகசியங்கள் பலவற்றைச் சிறுசிறுசெய்து
பலமுன்றம் பெருந்த லெளிவிடக்கூடிய
அளவிற்கு வெளியிட்டெழுதியுத்தகா மிக
யும் வந்தனம் பரமார்டி மேன்மேலு முன்
மைவைய புணர்ந்துப் பூசைப்பட்டுவந்ததா
கம். உண்மையை உள்வாழ புணர்ச்சை
யும் உண்மையின் திரிபான இப்பிரபந்தத்
தது புணர்முடிபாது. இந்த மட்டுததேத்
தது கொட்டிபெ எல்லா மும் உணர்வுக்கேன்
பெ. நாம் (Character-Building) ஸத்தூவ
சமபத்தப் பெருவதைத்தும் யெழுதிவர்
தோம். இப்பொழுது மின்வன் அன. பெஸ
ன்ட் (Nation-Building) “ஜாதி யொருமைய
பாடு” சின்பதைப்பற்றி “இந்தியன் ரிவியூ”

என்னும் ஆங்கிலேய பாடாப் பத்திரிகைக்கு
எழுதியிருப்பதில் ஒரு நேசத்திலுள்ள நவ
ங்கள் ஒருமைப்பட்டு ஒரு ஜாதியாக (Na
tion) விளங்குவது எப்படியென்று காட்டி
யிருக்கிறார்.

“நேஷன்” என்று சொல்லும் ஜாதி யொ
ருமைப்பட்டு உண்டாய் வளர்ந்து கிர்த்திக்கு
வா அவசியமானவை மூன்று இம்மூன்றும்
இன்றியமையாதவை என்கிறார். அவை—(1)
ஸசகத்துக்கு, மதிபானதர அக்கிரமண
பெற்றிருள்ளதர காககபாடக்கடியதர ன
நிகச வித்தி னாம் முதலையப். (2) இன்
டாவது அக்கநேசத்தில் வசிப்பவர்களைச்
காருப பொதுவாய் பதித்துக் கொன்டா
டத்தக பூவிக மகமைடான்று இரூக்க
வேண்டி. (3) மூன்றாவது எல்லாருப பொ
துவாய் ஏற்றுப்பத்தக்கதம் பொதுவாயது
பலிக்கத்தக்கதுமாய் வருங்கால் பேன்மை
யொன்றிருக்கவேண்டி. இந்த மூன்று நிப
த்தங்களும் கடியிருக்காலன்யி ஜாதி யொ
ருமைப்பாடு ஏற்பட்டு விளக்காது, இம்மூன்
றும் கடியிருக்கும் பஷத்தில் ஜனசஞ
வைய சத்துணர்மப்பத் (Character) மித்
திடைய அடைய அவர்சட்டத்து ஒத்த
மைக்குமாயும் ஒருமைப்பாடு. அதிசப்பட்டு
ஒரு நீதசமுழுதுமுள்ள ஜனங்கள் ஒரு
குடும்பம் போதும் ஒன்றுபட்டு வாழலாம்
என்பது சரித்தி: வாயிலாயறிய முன்மை.
இவர் இக்கே வற்புறுத்துவது சமஷ்டி
ஷ்டி பணம் என்பதாக அறிபத்தக்கது. சிய
ஷ்டி பாகம் (Individuality) என்றச விவந்
கினுலன்யி சமஷ்டி பாவம் (Collectivity)
என்றச விவந்.

இச்சிபாபலியேறுபட்ட ஜாதிகளால் பிரிவு
ண்டிருப்பதால் இந்தியா ஒரு வடிவப்பட்ட ஜா
திகாக விளங்குகிறது. அந்த நிலையென்று கர்
மை ஒன்று உடவிடாது கட்டித்து நம் வேற்று
மைப்பினால் தங்கள் அபேட்சைகள் கீழ்த்து
றுக்கச் செய்ய விரும்புகிறார்கள். சொசை
திகள், அப்படிச் சொல்வது உண்மையம்
பாராட்டிச் சொல்லும் வாந்தகச்சொல், அ
தைக்கேட்டு நாம் பதிலளங்கிக்கூடாது. பூர்
வத்தில் இந்திய தொந்தரப்பற்றி இப்படி
யே சொல்லிக்கொள்க. அந்த நிலையில் தத்
துவ அபாபலிச் செய்ய உண்மையுணர்ந்து
உண்மை வழிப்பட்டு நடக்கும் உத்தமர் கள்
சிலர் உதிக்க, அவர்கள் ஆதரவினால் ஜாதி
கள் ஒருதலையெட்டு ஐக்கியப்படுத்தியம் பெ
ருகி உப்பொழுது ஒன்றுடன் ஜாதியாக
வழங்கு வகுக்கார்கள். ஜாதிகள் பலவேறு
பட்டிருக்கவேண்டுமா, தேசாபிமானம் என
லும் உண்மைக்குணம் ஒன்று உடவிட உதித்
ததானா சில்கை வேறுபாடு கித் பெரசன்
களை வாய் உதில் முழுகிச்சொல். ஆப்பொ
ழுது ஒருவடிபட்ட ஜாதியாகக் கிளங்கும்
பட்டிய ஜாதியர் பலவேறுபட்ட ஜாதிகள்
பெரிசு உண்மையில்லையா? னாக்களும், ரீ
மணி, உடம், முதலிய பல ஜாதியர் ஒன்று
பட்டு ஆப்பொழுது கித்திய சமீபம் வரங்
குகிலையா? அம்மாநிரியாகவே திரிசு,
முல்லிய, பார்வீ முதலிய எல்லாருமில்ல
மதசார்ப்பான மேற்கொண்டு ஜனநாயக
பாடம் உண்மையாக மாதாவை ஒன்றுபட்டுப் பூரி
த்து ஒருமைபட்ட ஜாதியாக விளங்கலாம்.
அதற்கு வேண்டிய நன்று அம்சங்களும்
பொருத்திருப்பதால், அந்த அருகையான
நிலைமையை அடைவ நாம் செய்யவேண்டிய
தென்ன?

முதலாவது அஹம்மிருத்தி வேண்டியது:—
நான் விரிந்து, நான் முல்லியம், நான் பார்வீ,
நான் திரிசுதவன் என்கிற மதவிரோதப்
பித்தாண்டான பேத பாவம் மேலிட்டிருப்
பது போம், பறித்து, முல்லியம், பார்வீ, தமஸ்
தவன் ஆகிய எல்லாருக்கும் “முதலில் நான்
இந்தியன் அப்பாடம் நான் மந்திரெல்லாம்”
என்கிற என்மை உண்டாகவேண்டும். எல்லா
மதம் மதங்களும் பொறுவாயுள்ள ஆதம் தத்
தவ தைதத்தவங்களை புணர்ந்து அஹம்

மித்தாலன்றி மத வேறுபாடுகளின் வேற்று
மைபினை ஒழியவை கிளங்காது. வேற்று
மைபினை ஒழிபுறமை கிளங்க முத்திரை
வகைகளையும் முறைத்துவழங்கியும், அன்றாக
அபிரித மனதில் கிளங்கவேண்டும். இதை
தற்கு தத்தவ கிராமமும், அந்தரன் வரும்
கிளங்கமும் அகலியம். முத்திரைகளைகை
தும் முறைத்துவங்கும் வத்தியத்தில் கிள
கும்மி வத்தியத்தை அதுவாயாகக் கெவர்
பிட்டுப்பதால் வத்திய பத்திரினை அகலாக
ளின் உண்மைகளையாய் முயலுவது ஆகா
தத்தில் கொட்டை கட்டுவதற்கொப்பாரும்து
ஆகவால் ஜாதியேருவாய்ப்படுத்தி வால்
ரப் பாரிபிவங்கலில் பத்திரைகளைவால்
கள் தத்துவகிராமம் செய்து வத்தியவிரத
மறுக்கவேண்டும். களம் மிஸ் ரிசு
லே சிவப்படுத்தியிருக்கிற (Servants of
India Society) இந்திய சேவைச் சங்கம்
என்பதின் உட்கருத்து இதுவே. இது
“அஹம்மிருத்திக்கு ப்பாசேவை அச்சியம்”
என்று நாம் விரும்புத்திக் உயிர உண்மை
வைப்பினும் அஹம்மிருத்தி வத்திய
ததிக் கூறுவதாயிருக்கிறது.

அஹம்மிருத்தியால் பரிசெய்யும், பரி
செய்வால் அஹம்மிருத்தியுண்டாகுத உத்
தம் என் ஐ சிவ்யருவாய் அட்டிந்து முயல்
வமால் உண்மைகளாய்ப்பற்றிப் பரிசெய்துப்
பிசுபுடப்பத்திரைகளில் எழுதிபும் வத்திரை
ண்டும். இதை அந்த எண்ணங்கள் எல்லா
மனிதராய் பத்திரை வகாண வகையிலும்
அகலப பத்திய உண்மையாக மனதில் பரிசு
கொளவது ததிக் வத்திரைப்பப் வேண்டும்.
இதை மிகத்திறமும் மனதே முத்திரைகை
ணம் என்பது ததைத்தவ கிதையதிருமுன்
மை மென்று எதிர்ப்பித்து. இதை, ஜர்
மனி முத்திரை தைசெய்வில் என்ன அகலப
கள் கட்டத்தகைண்டிருந்த தும், அதற்கு
ததிக் வத்திரை கத்திரைகளை என் ஐர் பரி
வத்திரை ததிக் கித்திரைகளை கட்டி
பாடியும் கிதையும் வத்திரைகள். மனம் ப
வத்திரைகளை பத்திரை தைம பத்திரை
தற்கு வரும். அஹம்மிருத்தியினால்
பெரியகைண்டிவென்று மிதவால் கெண்ட
வத்திரைகைண்டிவென்று. அவர், கருத்த
இது:—

“இத்தியாவில் எங்கும் இத்தியாவை ஸ்வ தேச மாதாஸகப் பூதீக்கும் மனப்பழக்கம் ஏற்படவேண்டும்.” இது நமக்குப் புதிதல்ல. “பாரதமாதா” ஜகதஜநமியின் முக்கியமாகம் என்று நமது முன்னோர்கள் நமக்குப் போதித்திருக்கிறார்கள். இப்பரதக் கண்டத்தை சேஷத்திரைமையும் பாரதமாதாவை வேஷத்ரக்ருசக்தியாகவும் வைத்தே ஸ்தலபுராணங்கள் ஏற்பட்டிருக்கின்றன. இத்தேசத்தில் ஷடா தாஸங்களும் த்வாதாரத்தமும் ஏற்பட்டிருப்பதுபோல, இத்தியாவை பாரதமாதாவின் தேசமாகக் அதற்கு ஷடாதாரங்களும் த்வாதாரத்தமும் ஏற்படுத்தியிருக்கிறார்கள். இந்த வரிகளில் நாம் புதிதாய்க் கற்றுக்கொள்ள வேண்டியது ஒன்றுமில்லை. குறள்கொள்கைகளும் தத்துவங்களும் ஏற்கவென ஏற்பட்டிருக்கின்றன. அவற்றை மறந்து ஆர்யர் பேச்சுக் கேட்டு அவற்றை யிழந்து ஸ்வ தேசப்பிரஷடாப்பிரைவ பாயத்தி, அசற் குப் பிராயச்சித்தமாய் ஸ்வதேசாபயற்று விமற் கொண்டு, விரிசை விபரீதங்களை அறவே விட்டுடொழிக்க வேண்டியது. இதனால் அந்நியர்களால் வலறுக்கவேண்டுமென்பது கருத்தல்ல. “வரமமப்பா வெல்லவதில்லை” —வாமம் காதித்துச் சாதனைபுரிந்து தேநினைவர்கள் ஒருவருமில்லை. வர்மம் விஷத்துக்குசகமானம். அந்நியர்களை ஆதம் சகோதரர்களாகப் பாயிந்து அவர்களையும் நம் வழிக்குக் கொண்டுவர வேண்டுமே. அது சாத்தியமில்லாத பஷத்தில்

அவர்களிடத்திலுள்ள குணங்களைக் கிரகித்து அளற்றை நம் ஸ்வதேசிய ஸ்வஜாதிய ஒன்றுமைக் கேற்கவும் புராதனமான நம உண்மைக் கொள்கைகளுக்கு ஒப்பவும் அங்கீகரித்தன வடிக்கவேண்டும். பிரிபுக் கவர்ன்மெண்டு அந்நிய கவர்ன்மெண்டில்ல, நம் சொந்த கவர்ன்மெண்டை நமது சம்மதத்தினால் ஸ்விய அவர்கள் வகக்கொண்டு ஆஸ்வெருந்றார்கள். “வீதி இரண்டிபட்டால் கூத்காடிக்கொலிது” என்பதுபோல் நம் ஒற்றுமை யிழந்து விடப்பதால், அதிகார ஸ்கானத்திலுள்ள அந்நிபர்கள் நமமை அவமதித்துள்ளதில் நம ஸ்வகத்திரங்களைப் பறித்துக்கொண்டு நபுமை அடிமைகள் போல் நடத்துகிறார்கள். நம்மிடத்தில் ஒற்றுமை பேற்பட்டால் அவர்கள் வழிக்குத் திருப்பினீவார்கள். இந்த ஒற்றுமை பேற்பட உறுப்புகர்கள் பாமரஜனங்கள் மனதுக்கிசைய நடந்துகொள்வது சாத்தியமல்ல. அவர்கள் மனதைச் சின்னத்தனத்திலிருந்தும் பெரிப தனத்துக்குக் கொண்டு வரவேண்டும். இது முதலில் அவர்களுக்கு வெறுப்பாகவேற்புக்கும், அவர்கள் வெறுப்புக்கு பயந்து நடத்தல் உத்தமகாரியம் பஸியது. “தன்னைக்குடிபெடுக்கும் நெஞ்சிற்குக் குற்றே வல்செய்யில் பிடிபடுக்கப் பட்டகலியு.” —சகோதரவாஞ்சையின் அவசியத்துதப் பற்றி ஸர் கில்லியம் வெட்டர்பரன் எழுதிருப்பதைப் பின்னொருகால் பிரஸ்தாபித் தெழுதுவோம்.

HAMLET, THE TRANSCENDENTALIST.

(FROM SHAKESPEARE).

ஹேமசந்திரஸிங் என்னும் ஆத்மவிசாரி.

(ஆங்கிலத்தின் மொழிபெயர்ப்பு.)

By Sri Rajanayaki. (ஸ்ரீராஜநாயகி.)

காந்தி. 4

[குடும்பம்: — ராணியின் அத்தப்பூதர்.

[காவல்: — ராஜாதி.

(ராணியும் புலஸ்தியவர்களும் வருகிறார்கள்.)

புலஸ்தி: — அவர்கள் இதோ வந்துவிடுவார்கள் என்று சொல்லுகிறேன். அவரிடத்திலிருந்து தாஸியைமே பார்க்காதேயுங்கள்.

கள். அவரிடத்தில் வெளிப்படையாய் அழுத்தந்திருத்தமாய் கண்டித்துப் பேசுக்கு-ராணு அவர்களை அவரிடத்தில் வைத்திருந்த கோபத்திற்கு தங்களுடைய சிபார்சில்லாவிட்டால் இங்கேயும் அவர்தமகி இருந்து என்ன சொல்லுக்கு-ராணு இடோ இப்படி மறைவிடுக்கிறேன்-அவரை இலகு வில் விடாதேயுங்கள்.

ஜேமசுத்:—(உள்ளிருந்து) ஆம்மா! ஆம்மா!

ராணி:—அதெல்லாம் சத்தெப்படாதேயுங்கள், எனக்குத் தெரியும்; அவன் குடும்பத்தோடு கேட்கிறது, நீங்கள் போங்கள்! புலஸ்தியாவர்மா ஒளிந்து கொள்ளுகிறான்.

(ஜேமசுத்திலைவில வகுமருள்.)

ஜேமசுத்:—என்மனம் கூப்பிட்டாயாமை?

ராணி:—நீ உன் தந்தைக்கு மிகவும் அபகாரம் செய்துவிட்டாய்.

ஜேமசுத்:—நீ என் தந்தைக்கு மிகவும் அபகாரம் செய்துவிட்டாய்!

ராணி:—சீக்கர், சீக்கர், என் கேட்பதைத் தெரிந்து கொள்ளாமல் பதில் சொல்லுகிறாயே.

ஜேமசுத்:—போ, போ, என் சொல்வதைத் தெரிந்துகொள்ளாமல் கேட்கிறாயே!

ராணி:—என்னடா இது!

ஜேமசுத்:—என்னடா ஆம்மா!

ராணி:—என் யார் என்பதை மறந்துவிட்டாயா என்ன?

ஜேமசுத்:—மறக்க வேண்டுமென்று பார்த்தாலும் முடியவில்லையே! நீங்கள் ராணி உன் புருஷனுடைய தம்பியின் மனைவி-நீ எனக்குத் தாயாக இருப்பது என் குந்தமல்ல!

ராணி:—சல்லாது, நீ துங்காசுப் பேசுகிறாய் உன்னுடன் பேசக்கூடியவர்களைக் கொண்டு பேசக் கொல்லுகிறேன்.

ஜேமசுத்:—என்ன, இப்படி சொல்லிவிட்டுத் தப்பித்துக்கொண்டு போய்விடலாமென்று நினைக்கிறாயோ? எங்கேயும் போகாதே அப்படிதானே உட்காரு! உன் உண்மையான சபாவத்தைக்கண்ணாடியில் பிரதிபலிப்பவர்கள் என் உனக்குக் காண்பித்த பிறகு நீபோகலாம்.

ராணி:—நீ என்னை என்னசெய்யப் போகிறாய் கொல்லப் போகிறாயாஎன்ன? அப்பறம் ஐயையோ எந்து கவியென்! ஐயையோ!

புலஸ்தி:—உள்ளிருந்து ஐயையோ, அடியாய் கூட!

ஜேமசுத்:—(கத்தியைஉருவிக் கொண்டு) அடிப்பட்டுக்கொண்டாயா! அதோபார் ஒரு எல் குடுமிறது! இன்றைக்குத் துங்காதாய்! (என்று திணயிலிருந்து திரும்பி) இதோடு எளிவிட்டது.

புலஸ்தி:—(உள்ளிருந்து) ஐயோசெத்தென் பிராணன் போச்சுத்! (இதே விழுந்துசொழுகுள்)

ராணி:—ஐயையோ, என்னடா செய்துவிட்டாய் ஜேமசுத்-என்னவோ எனக்குத்தெரியாதே! என்னுடைய அங்கம் அங்கேபதும் இருந்தார்களா என்ன?

ராணி:—இதென்ன அக்கிரமமான வேலையென்றாய் கொஞ்சங்கூட யோசனையிலாமல் ஒருகொலை செய்துவிட்டாயே!

ஜேமசுத்:—என்ன ஆம்மா, அச்சையும் புருஷனையும் கொன்றுவிட்டு அவன் தம்பிக்கு காதுகளைப் படுக்கைதலிடக் கெட்டுப்போய்விட்டதா என்ன இது?

ராணி:—புருஷனைக் கொல்லுகிறதா!

ஜேமசுத்:—ஆம், ஆம்மா, அப்படித்தான் கொன்னேன்! என்னை விடுத்தாய் பார்க்கவில்லையாம்! (இரையைத் தாக்கிவிட்டபின் புலஸ்தியாவர்மாவைக் காண்கிறான்) அப்போதெல்லாம், புதித்கெட்ட தருண குத்தியிருவா, நீயாஅடிப்பட்டுக்கொண்டாய்! உன்னை விட உயர்ந்த பதவியிலிருப்பவனுக்குச் செய்யவில்லையாய் பரிசுதையை உனக்குச் செய்துவிட்டேன்! நுருத்தாலும் பாத்த கல்லை-இனிமேலாவது திரைப்பிச்சிவித்தனம் கூடாதிதன்று தெரிந்ததா? என் இப்படி விழுந்து எதிர்போதி வல்லாமல் போய் தலையிட்டுக்கொண்டாய்? நான்வந்தபெல்லாம் உனக்கென்? இப்படி யாவாவது வேலையின்போகிற மூன்று எழுத்துக் கரணியிட்டுக்கொண்டு பிராணனை விடுவார்களா? உன்புத்தி அல்லவாதுதான்-உனக்கில்லவாதுதான் பிராணனை! காம உபகாரமாம், பயப்பாத்தே, கையைப் பிசையவேண்டாம் நான் உன் மனதைப் பிசையப்போகிறேன்! அதிலேதாவது திரவம் இருக்கிறதா அல்லது கல்லாகப்போய்விட்டதா என்றுப் பார்க்கவேண்டும்! அதில் கொஞ்சமாவது கால்பகை இருந்தால் அதை வேறுருபமாக மாற்றலாம்-இல்லாவிட்டால் அப்படியே விட்டுவிடவேண்டியதுதான்.

ராணி:—நான் என்னடா செய்துவிட்டேன்? என்ன என்னவோ இல்லாதவார்த்தைஎல்லாம் பேசுகிறாயே!

ஜேமசுத்:—நான் அதைச்சொல்லும் வேண்டியோ? அதைப்பற்றிப்பேச வாய்கூசுகிறது! மானமுள்ளபெண்பிள்ளை காதினால் கேட்கக் கூடியவாள்-பதிவிதைபயப்படுவாள்.

ராணி:—(உள்ளிருந்து) இரையெல்லாம் (உயிரை) சாத்தியாய்ச்செய்த சத்தியமெல்லாம் குடிசாணுவைய சத்தியம் போலாச்சுக்கே! நீ செய்யும் பத்திஎல்லாம் கொள்கையாய்ப் போச்சுக்கே! இனிமேல் வெறுப்பது இரையே பக்கத்திலிருப்பது நான்சுக்கோலா? குரியசத்திர சக்தித்தெய்வமெல்லாம் இந்த எஜமந்தைக் குனிந்துப்பார்க்க வேண்டப்படுகிறார்களே!

ராணி:—என்னடா அது! பிரமாதப்படுத்தியும், கைப்பட்ட உச்சல்போடுகிறாயே! அதைத்தான் சொல்லேன்!

ஜேமசுத்:—சட்டைப் கையிலிருந்து ஒரு (பட்டைகொண்டு) இதோ இந்தப்பட்டையையும்பார் அதைத்தந்ததே அடிப்ப பட்டையையுமாம்! இன்னமேற்பும் கூடப்பித்த கோதாரிஎன்றாமே! இந்த பட்டையிலிருந்து நீருண்டையப்பார்-புதிதாயுண்டையபகையையுண்டைய உதவும் தோயுண்டித்தியுண்டைய கம்பிசாணுவையுண்டைய புதிதாயுண்டித்தியைத் தெரிவும் ஒருவகையுண்டித்தியைத் தனக்கெனக்கொண்டு புதுபுதுகொண்டித்தியைப் புதிதாயுண்டித்தியை ஒரு அளவிலைய என்ன பிரமாதகன் துணை இருக்கத்தார்போதுக்குத் திறை! இவ்ந்தான் உன்னுடைய காலஞ்செய்த புரு

அன்-இப்பொழுது ஐதோ கூவத்தில் சாத்திருக்கிறதே அந்தப் படத்தை யும்பார்-இன்னதான் உனது தக்காலபுகழை-இன்னதும் எவ்வளவு வித்தியாசமுக்குந்ததுபார்! எவையிருக்கும் உயர்ந்ததுபார்! மாராபியை எறிந்தவிட்டு எவ்வளவு வெறுமையிலிருந்திடலாம் மாய்ப்புகைத் தின்பானா? அல்லது பருத்துப் பருத்துப் பொன்னிறாயிருக்கும் நெய்திறை விட்டிவிட்டு சாலியாய்ப் போய்விவாதுக்குக் கொண்டு வரும் கதினாப் பொறுக்குகானா? உனக்குக்கண்ணிருக்கிறதா? கண்ணிருக்காதானா இப்படிச் செய்தாய்? அல்லது நுழைமாரியோப்போல் அக்கரைக் கடற்கரை பச்சைபாடப்பட்டதோ? அம்மா, நீ இதைக் காதுவென் உ சொல்ல முடியாது-என்னப்போ பொருத்தப்பயனுக்குத் தாமதம் உன் வயதில் குப்பைக்கும் காதுவென்பது விடுகையையிராது-அப்படியிருந்தாலும் அது அடக்கமுடையவிராது-இதத்தத் திறிவென்றும் அடக்கம் விலையுத்திக்குக் கீழ்ப்படுத்தாமலும் சாலியாம். ஆனால் அந்த வாய்வையிட்டு இது வாய்வையுக்கு வகுப்பதில் உள்ளதுபற்றியோ தெரியவில்லை. இதைப்பைத்தெய்வென்று சொல்லுகிறதற்குரியவை. பைத்திய வாயிருப்பவர்க்குடைய சாய்ப்பாட்டையும் சலியானத்திலும் பட்டியாவது பைத்தியம் நீதியிற் பார்ப்பான். எவ்வளவு களமாதாது-அவருக்கு எல்லாவிடத்தில் காரம் கொன்னான் எனப்போகையாம்பச்சொல்லு, உன்னை எதப்பிச்சு விடுத்தான் என்று இப்படியெல்லாம் பட்டியவைக்கிறதா? உனவெல்லவீட்டாறும் அந்தப்பிரசாத்திக்குக் கட்டையா மாதுல்லாமல் போய்விட்டது. -பருத்தெதக்கம் சாலியா காலை அடைச்சால் இத்தியம் குக்காரம் அது இப்படிப் பிரசுப்போகாது. அந்தப் பருத்தெதத்தின் பூர்வாசியும் செலுத்தினது உணவையாராது இரத்தப் பருத்தெதத்தினால் செலுத்தவதற்கு அன்புதே? பூர்வாசியும் இன்னமேயுரை அண்டோ? இவ்வளவு வயதாயிற்றே, உனக்குக் கொட்டகையிலில்லையா? உனக்குக் குய்வளவு தட்டச்சுமுடியாத காமாருக்குமாயுல் என்னப்போகலாத்த சிறகுத்தைகளுக்குக் கொட்டகையினால் பரந்தகையென்று அக்கிரமெல்லவருக்கு வெட்டப்படலோ வேண்டியதில்லை.

ராணி:-அப்பாவுகேள்வதற்கு, போதாமே! என் பாரிசுமுதுவதையும் இன் பூர்வாசியை நிரூபிப்பதுமே! அங்கே பார்த்தாலோ, கொல்லத்தக்கத் துக்கே அப்பாவினாலெல்லாம் காண்கிறேன். எனக்குக் கட்டச்சுமாருக்கிறா? போதாம், சிறுத்தா! (பேராய:-இன்னும் தந்த எருமைக்கொட்டினைப் படுத்திடுக்க உனக்கு ஹைக்கிறதோ? ராணி:-என்னதில் சயத்தைக்காய்க்க ஹைதுகிலா! (பேராய:-அது பித்தத்திற்கான, கடுகாட்டும் பண்ணின், குக்கிற் காத்திடுக்கக் கொடுக்காதேவென்றும், அப்பிரிப்பாட்ட பாயிப்போல் பித்ததாயே! இத்தப்பயனுக்கு என்ன பருத்தியோகம் செய்திருக்கிறது? எத்தகைய குய்வாய்க்குத்தாவிட்டிருக்கத்திருக்கத்தினமாய் எத்தத்த தலையிலைத் துக்கொண்டு கீட்டாகிருக்கும்!

ராணி:-என்னதில் சயத்தைக்காய்க்க ஹைதுகிலா!

பேராய:-அது பித்தத்திற்கான, கடுகாட்டும் பண்ணின், குக்கிற் காத்திடுக்கக் கொடுக்காதேவென்றும், அப்பிரிப்பாட்ட பாயிப்போல் பித்ததாயே! இத்தப்பயனுக்கு என்ன பருத்தியோகம் செய்திருக்கிறது? எத்தகைய குய்வாய்க்குத்தாவிட்டிருக்கத்திருக்கத்தினமாய் எத்தத்த தலையிலைத் துக்கொண்டு கீட்டாகிருக்கும்!

ராணி:-(காதைப் பொத்திக்கொண்டு) போதும் ப்பா, சிறுத்தேன்!

பேராய:-இவன் என்னராஜா இவன்? குடுகுப்பையான் டாஜா!

(பிரிந்தேவனை வகுப்பது.)
சகந்தேவனதனும் என்ன ராஜியுங்கள்! தங்களுக்கு என்னவேண்டும்?

ராணி:-ஐயையோ, மறுபடியும் பைத்தியம் பிடித்துவிட்டதா?

பேராய:-என் தங்களுக்குக் கொடுத்தவாக்குத்தனைத் மறத்துவிட்டே வென்றல்லவா! நீங்கள் அனைவரைக்கு ரூபகப்படுத்தி விடுகிறீர்கள் அப்படிதானா? உன்னாங்கள்.

தேவதை:-ஆம், என் கொன்னதை மறத்துவிட்டாதே இப்பொழுது என் வந்தகாரணம் தாக்கிப் போன உன்னாப்பத்தை எழுப்பி விடுவதற்காகத்தான்! உத்தோபார்! உன் தாயின் முகத்தில் பயறும் தவறும் குடிகொண்டிருக்கிறது, உயிலைப் பயப்படுத்தாது! சாத்தமாய்ப்பெரி அவரை சமாதானப்படுத்து!

பேராய:-எனம்மா, உனக்கு உடம்பு என்ன செய்கிறது?

ராணி:-காண்கிறேன் உனக்கு என்னசெய்கிறது. உன்னைக் கொன்றும்! நீதான் எனையோ வெட்டிக்கொண்ட விழித்தப்பாத்தப் பேசுமையான் உருவமும்! என் உயோ வொருங்கு உன்னை விழிக்கிறேன்! விழித்தமகவிறுப்போல் பார்த்திருக்கிறேன்! உன் முகம் தலையிலை உனக்குக் கொடுத்திருக்கிறதே! பதகுமையே; எதவென்தைய தப்படிப்பாக்கியும்?

பேராய:-அதேதிறிக்குறே அவரைத்தான்! அவருடைய பார்வையுமுதலும் அவருடைய பரிதாபனம் தலையிலைக் கட்டுவதென்கிறது குத்தெதையிக்கு விடலையா?

ராணி:-இதென்னயித்ததில்? யாராப்பாத்து இதெல்லாம் பேசுகிறாய்?

பேராய:-அதோ அங்கே ஒன்றையும் காணவில்லையா?

ராணி:-ஒன்றையும் காணேனே! திருத்தாலும் இதை அறையிற் பப்பதை வெல்லாம் என் குய்க்க காண்கிறேன்.

பேராய:-உனக்கு ஒன்றுத் தாது கேட்கவில்லையா?

ராணி:-எம் பேசிக்கொண்டது தலையிலைக்கு உன் கேட்கவில்லை.

பேராய:-அதோபார்! அதோ மெதுவாய் குழுவ்ப்போகிறது! என் தப்பென்று உயிருடனிருத்தப்பா திருத்தமாதிரியே இதுவும் இருக்கிறது! அதோ தான் வாசப்படியைத் தாண்டிப்போகிறது! தெரியவில்லையா? (தேவதை மறந்து விடுகிறது.)

ஒரு மரணவம்சத்தில் பிறந்து ராணியாகவும் புத்தி சாலியாகவும் சட்டமூதியாகவும் மிருகங்கொண்டு, ஒரு அருமைக்கணக்கன், ஆகைகாயகன், மகாபாதகனிடத்தில் இறையெல்லாம் சொல்லாமலிருப்பான்? வெட்கம், மானம், அச்சம், காணம் எல்லாவற்றையுத் துறந்துவிட்டு 'எங்கனப்பா குறியிருக்குள்ளில்லை, என்று மரணவத்தைப்பெல்லாம் நீயே வெளிவிட்டு விடு. நான் சுடாதென்று தடுக்கவில்லை.

ராணி:—நிச்சயமாகச் சொல்லுகிறேன், நீ சொன்னதைத் திருப்பிச் சொல்ல எண்கூற்றியாணனில்லை; நீனைத்துப்பார்க்க நாளையமில்லை.

ஹேமசுந்தரி:—என்ன பூனாவுக்குப் போகவேண்டுமென்பது உணர்குத் தெரியுமல்லவோ?

ராணி:—ஆம் நான் அந்த மந்தலவிட்டேன் காணென்ன செய்யட்டும். அப்படிதான் தீர்மானித்தாவிட்டது.

ஹேமசுந்தரி:—பூரிமுகம் எழுதி முத்திரைபோட்டாவிட்டதே சமேர்களுசேனை உக்கிரருத்திரப்பிரதாபன் என்னும் கல்லப்பார்க்கு குட்டிக்கொடியை எண்ணு பன்னித் தொழர்கள் மூலமாய்க் கடித்ததைக் கொடுத்தி என்னையும் அவர்களுட்குக் கூட ஹேப்பிரிசி சிதிரியா, கணுப்படுகிறார்கள், என்னையமலோகத்திற் கணுப்படிதற்கு இவர்களைல்லாம் விருதாசன்கொண்டி எண்கு இவர்களுக்கெதிரித்ததற்கு அரை மாகாணி உதிகம். தெரியும் ஆதலால்பாதகரில்லை, ஒரு கைபார்க்குக்கொண்டிவேண்டும். இதவும் ஒரு வேடிக்கை தானே! பில்லி குனி யக்காரையே அவன் மட்டும் அவன் மேலேயே பாயும் படிமேய்க்கு ஒரு விளையாட்டல்லவா? அவர்க்குத் தடுக்கின் கீழ்நிலைத்தால் நான் கோலத்தின் கீழ்நிலைவேன் அவர்கள் எட்டமூ தேரணம் வேடிமருத்தவைத்தால் நான் பத்தமூ தேரணம் வைக்கிறேன். என்னன் வீட்டில் குன்னன் திருவிவாதப்போல் வேடிக்கையான விஷயம் எது? இவரைக் கொன்றதற்காக என்னை, சிச்சயமாய் வெளியே அழைப்பிலே லார்க்கன். இவரை அடுத்த அறையில் விட்டுக் கதவைச் சாத்திவிடுகிறேன். கல்லதம்மா போய்வருகிறேன். இப்பொழுது இவர் விடையால் சாத்தமாய் அமைதியாய் பித்தமெல்லாம் விட்டதற்கு தகுப்படுபெல்லா மடங்கி இருக்கிறார்! வாரும், அடுத்த அறைக்குப் போவோம். எண்கு உத்திரவெக்டி, அம்மா! (என்று புலம்பிய வம்மாவைத் துக்கிச் சொல்லித் தோமசுந்தரிக்குப் போய்விடுகிறான். ராணி பிரித்த காந்தலியில் சாய்ந்துவிடுகிறாள்.)

துவிட்டோம் பார்த்தாயா! இனி ஒன்றிலும் அவசரமே உதவாது. அவசரப்படுவதைப்போல் விசாரம் வேண்டாம்! அல்லது சாந்தமான அமைதியைக் காட்டிலும் வேறு அழகுண்டோ வீடுகொடுப்பதற்கு எரியும்போதும் அமைதியாய் சிதானமாய் ஜலத்தை இருத்துக் கொட்டுவேமே! தேகத்தினால் செய்கிற காரியத்தை கேசிரமாய் செய்வது கல்லததான் அதற்காக மனது அவசரப்பட்டுப் பட்டபக்க வேண்டிய தில்லையே! அது இருக்கவேண்டிய இடத்திலேயே இருக்கலாமல்லவாவோ! இனி நாம் செய்யும் ஒவ்வொரு காரியத்திலும் நாம்வேலை செய்கிறவரைக் கோற்றாமல் சுத்த சாவகாசமாகக் காற்றும் வாங்குவான் போலிருக்கவேண்டும். சிறிஷ்த்துக்கு அநேக ஆயிரம் காசம் உருண்டோடுகிற இவ்வளவாம் பார்வைக்கு ஒத்திததாகத்தெரிந்ததா? அல்லது இவ்வளவு காசம் ஒடவேண்டுமே என்று கவனிப்ப பற்றி அவசரம் படுகிறதா? அல்லது ஒழுக்கம் சமையதா தெரிகிறதா? என்று யில்லை; எப்பெழுதும் ஒரே அமைதியாய் சிதானமாய் இருக்கிறது. நாமும் என் அப்படி இருக்கக்கூடாது?

இத்ப் பெரியவருக்கு நமக்கும் முகத்தில் விழித்தவையையோ என்னவோ, எப்பொழுதும் கம்மீருவருக்கும் பதினேட்டப் பொருத்தமாக இருக்கிறது. இவரைக்கண்டால் எண்குக் கொஞ்சங்கூட ஆகவேயில்லை. இவரை உயிரோடு இருக்கவிரையாயில் கண்டுகிறத்தேன். இவரிடத்திலுள்ள சுபடம் எண்குப்பிடக்க வில்லை அதவும் சரியான சுபடமல்ல. அசுட்டிக்கூடம். பூனை என்ன முடிக்கொண்டு பாய்க்குமுடிந்த மாதிரியான சுபடந்தான். இவருடைய சுபடம் இதாவையில் ஒருவரையும் எதிர்த்தினைதில்லை. அதற்காக இவரை தாயாக்குமுக்கை போல் பாலித்து முன்னிக்காமல் இவரோடு சரிசளனமாக வைக்கும் கொண்டாமையது எல்லாவது நூட்டான். உற்றுப்பார்க்கப் பார்க்கத்தான், கம்மீருடைய முட்டான் தன்ம கொஞ்சம் கொஞ்சம் சாமாய் வெளிப்படுகிறது! ஒகோ! இவர்களைல்லாம் எண்கு புத்தி புக்கட்டக்க தேவதைகளோ? இவர்களை எம் எவ்வளவு இழிவாக கிணத்தவிட்டோம்! எந்தாயும் கிந்தப்பதும், இக்கிணத்தையும் உற்பாசகியும், சமோர்க்குசேனை உக்கிரருத்திரப் பிரதாபர்க்கும் எண்கு கணுபவம் முதிருவதற்காகவல்லவோ இச்சமாதிரி இழிவுகளை வேகம்போட்டு இவ்வளவில் திரிகிறார்கள். ஆண்டவனல்லவோ எண்க்காக இவ்வருவிருந்து இம்மாதிரி கண்டதொழிலெல்லாம் செய்து கொண்டிருக்கிறார். அதை நான் அரியமல் அவரை தவிர்த்துகிறேன்! அதை துபசா உக்கன் செய்தவிட்டேன்! என் கண்ணிக்கடலே இந்த எவ்வளவுத்தில் எவ்வளவு கிருபை வைத்திருக்கிறார்! என் அசுக்கு கருகளுவிராமல் போய் விட்டேனே! என்னை மன்னிக்கவேண்டும். சாணம்! சாணம்! (என்று பிழைத்த கமுகித்த கண்ணில் நீத்ததும்ப எழுக்கபோய்விடுகிறான்.)

(முற்றுவது அங்கம் முற்றிற்று.)

SITA—A TALE OF HINDU DOMESTIC LIFE.

சீதா அல்லது இல்லற வாழ்க்கை.

அதிசாயம் 15.

ஸ்ரீனிவாஸ சாஸ்திரிகள் தங்கத்தை அழைத்துக் கொண்டு பச்சுளாருக்குப் புறப்பட்டார். பச்சுளாருக்கு நெயில் கிடையாது. வண்டி மார்ச்சமாக நாலு நாள் போகவேண்டும். ஸ்ரீனிவாஸ சாஸ்திரி இரண்டுநாள் பயணம் போய் மூன்றாநாள் காலையில் ஓர் ஊரில் போய் தங்கினார். தங்கத்திற்கு அப்போது எட்டாவது மாதமென்று ஸ்ரீனிவாஸ சாஸ்திரிகளுக்குள் எண்ணம். அதனால் காலேசாயம் ஒரு மாதத்திற்கு முன் கெடாவிட்டது. வந்து தங்கத்தைக் கூட்டிப்போக வேண்டுமென்று சொன்ன போது கூட ஸ்ரீனிவாஸ சாஸ்திரிகள் அதற்குள் அனுப்ப மாட்டெனென்று சொல்லிவிட்டார். ஆனால் தங்கத்திற்கு அது ஒன்பதாமாதம். தங்கம் தனக்கு வயிற்றில் ஏதோ உபத்தியோகம் செய்கிற தென்று குப்பாறையில் இரத்தின வீட்டில் படுத்துக் கொண்டான். ஸ்ரீனிவாஸ சாஸ்திரிகள் என்செய்வார். உடனே அங்கே யாவத மருத்துவம் செய்த அம்மா இருக்கின்றனாவென்று யிசாரித்தார். அங்கேயிருந்து பத்து மைல் தூரத்தில் ஒரு அம்மான் இருக்கிறதாக ஒருவர் சொன்னார். ஸ்ரீனிவாஸ சாஸ்திரிகள் உடனே அந்த மனிதனுக்கு தகுந்த உபகாரம் செய்வதாகச் சொல்லி அந்த அம்மாளுக்குள் 50-ரூபாய் கொடுத்துப்போனார். அந்த அம்மான் உதவனையில் 50-ரூபாய் சேர்த்து பார்த்தவனில் ஆதலால் உடனே தாமதக்காமல் புறப்பட்டு வந்து சேர்ந்தான். அந்தமான் வந்து சொல்வதற்கும் தங்கம் பிரசவிக்கிறதற்கும் சரியாக இருந்தது. அந்தமான் தங்கத்தைக் கொண்டுவருவதோடு தனது தங்கத்திற்கு வேண்டிய உபகாரங்களை யெல்லாம் செய்தான். தங்கத்திற்குப் பின்னால் குழந்தை பிறந்தது. ஸ்ரீனிவாஸ சாஸ்திரிகளுக்கு இந்த சமராதத்தை உடனே கமலாவதற்கும் பூவரச் செல்லாருக்கும் சொல்லியனுப்ப வேண்டுமென்றிருந்தும் அங்கே தத்தியல்லாததால் சரிப்படவில்லை. பிறகு கடிதங்கள் மூட்டம் எழுதிப் போட்டுவிட்டு சுமமா இருந்தாவிட்டார். தங்கத்திற்கு வேண்டிய உபகாரங்கள் செய்வதற்காக அவர் இன்னும் இரண்டு ஸ்திரிகள் வந்தபடித்தினார். தங்கத்திற்கு மட்டும் இந்த இரண்டு ஸ்திரிகளின் பேரில் தான் பிரியம் வந்தபடித்தான். மருத்துவத்துக்கு வந்த மிழவியின் மேல் வேறப்படி வந்தபடித்தான். ஏனென்றால் அவள் வந்ததற்குள் அவன் முகம் ஏதோ திருமுகமாய் போல இருந்தது. அடிக்கடி தனக்குத்தானே ஏதோ பயித்தியம் பிடித்தவன்போல பித்தறிக்கொண்டான். போகும்போதே எங்கேயாவது சின்று சுற்றி மூற்றும் பார்ப்பான். இதெல்லாம் தங்கத்திற்கு

அவ்விடத்தில் ஏதோ சந்தேகத்தைக் கொடுத்தது. ஆகவே அவன் மருத்துவத்திலும் குழந்தையை பாதுகாப்பதிலும் கெட்டிக்காரியா யிருப்படியால் அவளை விட்டுக்கொடுத்து நிரமாணித்தான். மூன்றாம்நாள் பகலில் தங்கம் தன் ஊர் சமாசாரங்களைச் சொல்லிக்கொண்டு வரும்போது அந்தச் சிழவியின் மாநீ ஊருக்குப் போனால் எங்கே யிருப்பா யென்று கேட்டான். தங்கம் தான் பத்தாறுக்கு பக்களாவில் போய்தான் குடியிருப்பதாயும் மேற்கால வீட்டைக்கூட ரிபேர் செய்தாகிவிட்டதென்றும் அங்கில் வடகோடி உன் மட்டும் ரிபேர் ஆகவில்லை யென்றும் அதனும் சிக்கிம் ரிபேர் ஆய்விடுவதென்றும் சொன்னார். இதைக் கேட்டவுடன் அந்தச் சிழவி அம்மான் உடம்பு சற்று கெட்கிற்று. உடனே அவன் மேல் பேச்சு பேசாமல் எழுந்து போய்விட்டான். தங்கம் இதைக் கண்டு வெகு ஆச்சரியப்பட்டு இவளுக்குப் பைத்தியம் ஏதாவதுண்டோ வென்று மறுபடியும் சந்தேகித்தான். இவன் சந்தேகித்ததற்குத் தகுந்தாப்போல் அந்தமான் வெளியில் போய் தனக்குத்தானே தனிமையாக இருப்பதில் கூட பயமாக இருந்தது. அன்று ராத்திரி தங்கம் தங்கத்திற்குள் படுத்துக்கொண்டான். ஆனால் அவளுக்கு இதே சினைவால் தங்கம் கூட வரவில்லை. சில சிமியங்கள் அங்குமிருந்து சில சிமியங்கள் ஈன திறந்து பார்ப்பதற்காக இருந்தான். இப்படி இருக்கும் காலத்தில் அந்தச் சிழவியம்மான் சுற்றலும் பார்த்துக்கொண்டு இவன் தன் தன்மையில் வருவதைக் கண்டான். இவன் என்ன செய்கிறான் பார்ப்போமென்று தங்கம் கண்ணைக் கொஞ்சம் திறந்து தாங்குவதற்குப் பாலனை செய்ய அவன் இவ்விடம் வந்து குனிந்தான். தங்கத்திற்கு என்ன சொய்வானோவென்று உடம்பில்லாம் கெடுக்கமெடுத்தது. அந்த அம்மான் தங்கத்தின் காது பக்கத்தில் தன் முகத்தைவைத்து மேலாக தங்கம் பக்களாவுக்கு மேல்புரம் வீட்டில் பாசிமறைத்துப் போகவே எழுந்தான். தங்கம் இதற்குத் திடுக்கிடாது ஒன்றும் செய்யத் தோன்றாமல் கூ. உ. என்று கத்தினார். சிழவியம்மான் உடனே கொஞ்சம் தூரத்தில் போய்விட்டான். தங்கம் இப்படி உச்சல் போடவும் ஸ்ரீனிவாஸ சாஸ்திரிகள் ஓடிவந்தான். தங்கம் உடனே புருஷனைப் பார்த்து உங்களுக்கு என் பிழைக்கவேண்டுமென்றிருந்தால் இந்தச் சிழவியம்மான் உடனே அவருடைய ஊருக்கு அனுப்பியிருக்கான். அவளை வயது வேண்டாம் விட்டவேண்டாம். அவன் என்ன

இருந்திருந்தா என்று அடிக்கடி நினைப்பார். சில சமயங்களில் இவன் சொந்தை அபகரிக்க என்று செய்ய விரும்பினாலும் யோஜிப்பார். ஆனால் வெளிப்பட்டுப் பிறகு இருந்தன சாஸ்திரிகளைக் கண்டால் வெகு பிரியமாயும் பழத்துடனும் போனார். இதைப்பெல்லாம் அறிவாத கிருஷ்ண சாஸ்திரிகள் காராயண சாஸ்திரிகளுக்கு வேண்டிய உபகரணங்கள் செய்து வந்தார். கிருஷ்ண சாஸ்திரிகளுக்கு அந்தஸ்துர் ஆர்ஜனம் முறுவதும் பெரியும், காராயண சாஸ்திரிகள் தனக்கு என்று வேண்டியிருந்தபோதிலும் அவரிடம் தான் வந்து சொல்லுவார். அவர் உடனே அதுகளை வாங்கித் தருவார். சில சமயங்களில் காராயண சாஸ்திரிகள் பணம் கேட்டபோதிலும் கணக்கில்லாமல் கொடுப்பார். இப்படியெல்லாம் ஒத்தாணை செய்த கிருஷ்ண சாஸ்திரிகள் காராயண சாஸ்திரிகள் காணாத இடங்களில் தாவுப்பார். வெங்கட லக்ஷி அம்மாளும் வம்பர் பகா ஜனசபையில் எப்போதும் அக்கதல்கூறி அம்மாணை கூறித்துக் கொண்டே இருப்பார். ஆனால் அனந்தவங்கி அம்மாளுக்கு இதெல்லாம் தெரிந்திருந்தும் வெளியில் காட்டிக்கொள்ளாமல் வெங்கடலக்ஷி அம்மா னிடம் எப்போதும் போலவே உட்கூறுவதான். அனந்தவங்கி அம்மாள் தனக்குப் பின்பு பிரத்தது முதல் தவணை காமச்சத்தின் பெண்டாட்டி என்று சொல்லிவந்தான். இராமச்சத்தின் வீட்டிலுமாகாமே சாய்வுருக்கு தன் மருமகன் பெண்ணைத்தான் கல்யாணம் செய்தவேண்டுமென்று எண்ணும். இந்த எண்ணம் வரவர இருவர்களுக்கும் ஆகிரித்தது. காமச்சத்தின் பெடிகுடிவெதல் பர்வணத்துக்குப் போய்விட்டு மூடா வந்து சேர்ந்தான். காமச்சாய்வுருக்கு வீதிமீது அடித்துக் கல்யாணம் பண்ணிப் பார்ச்சுவெறுமென்று ஆசை. காமச்சத்தினுக்கு ஜாதகத்தின் பால் ஜாதகமாய் வந்து குயித்தது. வெகுபேர்கள் தனிகர்கள் உத்தியோகஸ்தர்கள் மாண்புமிகுக்குப் பெண்ணை பெண்குடிதாத வந்து ஜாதகம் கேட்டார்கள். காரணமாய்வுருக்கு உபாஸ்துலேயே மருமகன் பெண்ணை கல்யாணம் செய்த படியா உறைய அடித்தப்பித்தல் வேண்டுகின்ற எண்ணம் இருந்தது. மேலும் தான் அதிசயக் கூடல் வந்தவிட்டபடியால் கிருஷ்ண சாஸ்திரிகள் பணத்தையுட்கொண்டு அடைந்தவெல்லாம் என்று கேட்ட கணனமும் திரைத்தது. இதனூட்தான் அவர் கூடல் வந்ததுவதற்கு கருவியாகும். இராமச்சத்தினுக்கு பெண்ணை கொடுப்பதற்கு வாதனைக்குக்கெல்லாம் தன் மருமகன் பெண்ணைத்தான் கல்யாணம் செய்யவேண்டுமென்று வேறு ஒன்றையும் போஜித்திருந்தான். இப்படியிருக்க காமச்சத்தினுக்கு பெடிகுடிவெதல் பர்வணம் முதல் சத்தி துக்கு தேறினதா தத்தி வந்தது. காமச்சத்தின் துணைப்பெண் ஒரு குத்திராங்குடத்தாக, உட்பின் கிருஷ்ண சாஸ்திரிகளுக்கு இந்த உருபமே குபச்சத்தி துக்கு கல்யாணம் செய்யவேண்டுமென்ற ஜாதகத்தைப் பார்த்துமடிக்கும் சேரல்

விக் கடிதம் எழுதி ஜாதகத்தையும் அனுப்பினார். கிருஷ்ண சாஸ்திரிகள் குபச்சத்தின் பெடிகுடிவெதல் தேரினதாதக் கேட்டுக் கத்தோஷப்பட்டு காமேகமாய்ப் கடிதத்துக்கு முன்னேயேதான் கல்யாண விதையாய் கடிதம் எழுத வேஜித்திருந்தார். காமேகமாய் கடிதம் வந்ததும் படிக்காமல் பாயில் விழுந்ததுமேயிருந்து உடனே ஒரு வேலாயுதத்தைக் கட்டிவங்கிசொல்லி ஜாதகத்தைப் பார்த்துக்கொண்டார். ஜோஸ்யர் ஜாதகத்தைப் பார்த்து இந்த ஜாதகத்துக்கும் இந்த பெண்ணுக்கும் இருக்கும் பொருத்தம்போல் ஒருவருக்கும் இராத. மூடா வாதத்துக்கு மேல்கூட இருவரும் பிரியமாய் பிள்ளைக்குடையுடன் செண்கியமாகுப்பார்கள். இவ்வையத்து கிண்கள் எங்கே பிரயத்தினம் செய்திபாதிதும் கடிதம் உட்கூட. என்ன ஜாதகம்! உங்கன் அறிஞருடையதுக்கு சேர்ந்தவாய் வேண்டியாபேஷதான் பான் அகப்பட்டு விட்டது என்று இப்படி கூறாதோத்திம் செய்ய ஆரம்பித்தார். "கிருஷ்ண சாஸ்திரிகளுக்கு வெகு திருப்பிடாக்கது வேலாயுதருக்கு ஒரு வேலாயுதம் கொடுத்தது அளித்தது அனுப்பினார். இதைப்பெல்லாம் கேட்ட காராயண சாஸ்திரிகள் வெங்கடலக்ஷி அம்மாவிடம் இதைக் கொல்ல அவள் கன்னியுக்குக் கிடை இதைக் கொல்லத்தான் வந்திருக்கும் என்று ஒரு கடிதமேயேயிட்டார்கள். காராயண சாஸ்திரிகள் கடிதம்பிப்பாவிட்டார்கள். அவர் வெங்கடலக்ஷி அம்மாவிடம் பம்பப்படிதத்து திருத்தாததாமக ஒன்றை காய் இப்போது சொல்லவேண்டியது தவறியதாக இருக்கிறது. காராயண சாஸ்திரிகளுக்கு வீட்டில் எதாவது தனக்குப்பித்த பிள்ளைத் தந்தைச் செய்யச் சொல்லவேண்டுமென்று வெங்கடலக்ஷி தம்மான் செய்வாண்டாணை. ஆனால் மாய்பிளா சமீகதி இல்லாண் வந்தி விட்டால் வெங்கடலக்ஷி அம்மாளுக்கு உண்ணாம் வந்ததுதும். உடனே எதாவது கல்வ பதார்த்தம் செய்துவிடுவான். வெங்கடலக்ஷி தம்மான் வீட்டில் வந்து செய்து போடுமென்று அவர் விருதுகள் கேட்கப்பெண்டிருந்தார். வெங்கடலக்ஷி செய்து கொடுப்பதைக் காணாமல். அவனுடன் மாய்பிளா ஒருகடவைகோபித்தவென்று போய்விட்டார்கள். பிறகு அவர் போய் எண்ண வகுத்தியைத்தந்தும் அவன் வந்தது. அவனுக்கு வாய்ப்புக்குத்தவர்கள் வெங்கடலக்ஷி அம்மாள் பெண்ணைப்படித்த அகதருக்கு சை. மொட்டாட்டிபெருகு எழுதிப் போட்டவெல்லாங்கள் மாய்பிளா அதை கம்பி பெண்ணையும் வெங்கடலக்ஷி தம்மாவிடமே வீட்டில்பெய் போய்விட்டார்கள். பிறகு காராயண சாஸ்திரிகளும் வெங்கடலக்ஷி அம்மாவிடம் போய். வெகு கல்வ வார்த்தைகளைக்கொண்ட சைவப் பார்த்தார்கள். ஆனால் கேட்கக்கூடிய கூடல்களில் அவனுக்கு ஆரம்பம் குபம். கெடுத்தது தவன் மாய்பிளா கோபத்தின் தவனத்தார். பணம் எந்தத் தாவித்தவையும் கெடுத்ததன்மேல் அந்த மாய்பிளையும் பணவறையில் அகப்பட்டுவிட்டாணை. வெங்கடலக்ஷி அம்மாள் மாய்பிளாவை வகுக்குக் கூட

பிட அவர் பிறகு வருவதாய்ச் சொன்னார். நாராயண சாஸ்திரிகள் இத்தான் சமயம் என்று கண்டு ஏற்கான் வீட்டிற்கு ஒடிவந்து வெங்கலக்கியி அம்மாளைக் கூப்பிட்டு மாப்பிள்ளை வந்துவிட்டதாகவும் சிச்சிரம் வீட்டிற்கு வருவா' என்றும் வடையில் தான் அவருக்கு சிரமமும் பிரியம் என்றும் சொன்னார். அவன் உடனே வெகு பரபரப்பாய் வெகு வேர்த்தியான சமையல் செய்து வடைதட்டி ஓர் விருந்தாக்கு வேண்டியதெல்லாம் தயார் செய்துவிட்டான். நாராயண சாஸ்திரிகள் எல்லாம் ஆகிவிட்டதென்று தெரிவித்தபின் பிறகு வெளியே போய் பார்த்து விட்டு வருவதுபோல் போய் திரும்பிவந்து கல்லுமாப்பிளை இவன்! பார்! வந்தவன் இங்கே வராமல் நாடாளைக் கழித்து வருவதாகச் சொல்லிப் போய்விட்டானாம். கிடக்கிறது எல்லாவற்றையும் எனக்குப் போடு என்னார்.

வெங்கலக்கியி அம்மான் நீங்கல் பண்ணின மேரேசா இது! மாப்பிள்ளை வந்ததாகச் சொன்னால் வடை அகப்படுமென்று பார்த்தீர்களாக்கும். என்னை இப்படி எமாற்ற முடியாதென்று சொல்லி வடையைத்தவிர மற்றதைப் போட்டான். நாராயண சாஸ்திரிகளுக்கு வெகு அவமானமாய் போய்விட்டது. பிறகு ஏதார்த்தமாகவே எல்லாருள் கிரமித்து மாப்பிள்ளை வந்துவிட்டான். வெங்கலக்கியி அம்மான் முன் தட்டின வடையை யே உபயோகப்படுத்தினான். எல்லோரும் தின்றதற்காக மீதி இரண்டு வடை வெங்கலக்கியியம்மான் தனக்கென்று வைத்திருந்தான். நாராயண சாஸ்திரிகளுக்கு இதைக் கேட்டால் கிடக்காது என்பது தெரியும். கேட்பதற்கும் பயம். மிச்சம் இருக்கிற வடையில் ஒன்று வது வெங்கலக்கியி அம்மாளைக் கேட்டு வாங்கவேண்டுமென்று தீர்மானித்தார். இதற்காக அவளிடம்போய் நாராயண சாஸ்திரிகள் மென்னை என்கிலில்லையாவென்று முன்கிறார். அவன் என்ன என்கிலில்லையா என்சிறிகள் என்று அசட்டி கேட்டார். நாராயண சாஸ்திரிகள் மென்னை வெளியேபோய், உன்னை எட்டிப்பார்த்து வெங்கலக்கியி பக்கத்தில் இல்லையென்று கண்டு வடைதான்டி போ என்று சொல்லி அவன் தூத்தி வருவதற்குள் ஒரே ஓட்டமாய் ஒடிப்போய்விட்டார். இப்படிப்பட்ட பயம் நாராயண சாஸ்திரிகள் வெங்கலக்கியியிடம் கிருஷ்ண சாஸ்திரிகள் வீட்டு சமாச்சாரத்தைச் சொல்லுவாய் அவன் போட்ட அசட்டிலில் நாராயண சாஸ்திரிகள் வெளியே போய்விட்டார். பிறகு வெகு கோம் கழித்து வரவும் வெங்கலக்கியி அம்மான் உங்களுக்கு மக்களின் மார்கள் மீது பிரியம் ஏது! அந்த வெங்கலக்கியி உங்களுக்குக் கவனவல உழைத்திருக்கிறான். அவன் தம்பி கப்பன் உங்களுக்கு எவ்வளவு உபகாரம் செய்திருக்கிறான். அவன் பின்னைக்கு உங்களுக்குப் பெண்ணைச் சொடுத்தால் ஆகாதா, உம் வீட்டுசொத்தை காமேசாய்ப் குடியிபுத்தற்கு விட்டுவிட்டு எம் பார்த்துக்கொண்டிருக்கிறதா என்னார். நாராயண சாஸ்திரிகள் அங்

கம்மை என்ன கோபித்துக்கொள்ளப்போகிறானோ வென்று பயத்து அது கல்லதுதான் நான் போய் கேட்டு வருகிறேன் என்று புறப்பட்டார்.

வெங்கலக்கியி சாஸ்திரிகளுக்குத் தம்பியான கப்பய்யரைப்பற்றி நாம் இதுவரையில் ஒன்றும் சொல்லவில்லை. கப்பய்யருக்கு அந்தஸ்தில்லாத காவால் கப்பய்யன் என்ற பெயர் ஆனால் இயரிடத்தில் ஒரு கல்லுணம் இருந்தது, வெங்கலக்கியி சாஸ்திரிகளால் போல் சி. பால் சாஸ்திரி என்ற பெயர் வைத்ததற்கொண்டு குதாக்கம் போட்டுக்கொண்டு அங்கம் செய்யவில்லை. இவர் சாஸ்திரி என்ற பெயரை யெடுத்துவிட்டு அய்யர் என்று வைத்ததற்கொண்டதல்லாமல் விரைகுறி என்ன, சொருக்கு என்ன, 'ஹாப் ஆம்' என்ன இதைத்தான் இருப்பார். இவரைப் பார்த்துப்போதே இவர் பாக்சி என்ற அவர் முகம் சாடியும் கூறும். இவர் பேசுவதில் வெகு சாதுரியமுண்டவர். வெங்கலக்கியி சாஸ்திரிகள் ஒருவரையொருவரைக்கொண்டே சொல்லுவார். காவால் கப்பய்யர் சிறித்துக்கொண்டே சொல்லுவார், எல்லோரிடத்திலும் வெகு நயமாகவும் பிரியமாகவும் பேசுவார். அதைமட்டும் கம்பி எவ்வளவு இவருடன் சேர்த்தானாலும் அவனுக்குமேன் தான். ஊரில் அனைவருக்கு சகாயம் செய்வதுபோல் காட்டிக்கொண்டு அக்கம் பக்கத்தில் பணவட்டிக்கு கடன்வாங்கி காட்டுக்கொண்டே செட்டியிடும் இரண்டு வட்டிக்கு வாங்கிக் கொடுத்தாகப் பொய்ப்பேசி லேவாதேவி செய்வார். இன்னும் போய்ப்போகக் கூடியவர்களாயிருந்தால் 100 ரூபாயைகொடுத்து 201 ரூபாய்க்கு தயாராவேறு எழுதி மீதியைப் பிறகு கொடுப்பதாய்ச் சொல்லி பிறகு மோசம் செய்துவிடுவார். குத்தகை சலீசாய் காட்டிமாவது வாங்கி ஏழை குடியானவர்களைக் கட்டுசேர்த்து அவர்கள் நன்றாய் உட்கூட்டுவதற்கு வரும் சமயத்தில் அவன் பேரில் குற்றத்தைச் சுமத்தி பொய்க்கணக்குகள் எழுதி அவனைத் தன்விட்டு அவனைத் தண்டம் பிடித்துவிடுவார். இதுகளைத் தவிர்த்து ஒன்றும் தெரியாதவன் கஷியில் சேர்த்து அவனுக்கு கடன்களை வாங்கிக்கொடுத்து வியாஜ்யத்தக்கு இழுத்துவிட்டு அவனைப் பார்த்துத் தான் தான் வாய் அடைவது உண்டு. பொய்ச்சாதி சொல்வதைப் பற்றி நாம் சொல்லவேண்டியதேயில்லை. அது அவருக்கு தீர்த்தம் குடிப்பது எவ்வளவு சகலுமோ அவ்வளவு சகலம். இங்கிலிஷ்காரன் சோர்ட் ஆதலாலும் அங்கே கம்மலாயி இல்லாததாலும் என்ன பொய்ச்சதம் செய்தாலும் அது கம்மை ஒன்றும் செய்யாதென்று சொல்லிக்கொள்வார். இப்படிப்பட்ட காவால் கப்பய்யருக்கு இவரைப்பார்க்க அறிவப் போக்சித்தென்னுள்ள பின்ன ஒருவன் இருந்தான். அவன் கிருக்குச் சடாவையும், சக்திப்போட்டையும் புதுச்சேரி வந்திராக்கையுடைய தவர்கம் இவன் டாமாக்காலே என்று சந்திப்பார். இவனுக்கு மெட்டிருவேஷம் எவ்வளவுமே தேறிவில்லை. திருச்சிக்குப்பள்ளியில் முதல் வருஷம் பரிணைக்குப் போனான், இரண்டாவது வருஷம்

கோயமுத்தூரில் நடத்தது, மூன்றாவது வருஷம் முதலாயில் நடத்தது, நான்காவது சேலம். இன்னும் பகவான் மட்டும் அவனுக்கு ஆயிசுப் பூராவாகக்கொடுத்திருக்கும் பக்தத்தில் அவன் சென்னை ஜாஜதானி 22 ஜில்லாக்காரிலும் மெட்ரிசுலேஷன் பரிகைக்குப் போவதில் சந்தேகமில்லை. இருபத்திரண்டு ஜில்லாவும் தீர்த்தவிட்டால் பிரதகு சர்க்காரில் அதிகாரில்லா ஏற்படுத்தவல்லவையே போனஜில்லாவுக்கே மறுபடியும் போகிறதா என்றும் விஜாரப்படுவான். இவனுக்கு வயது பதினெட்டு இதற்குள் இவன் பராததாசி, கிடையாது இப்படிப்பட்ட தன் அருமையான தன் சகோதரன் பின்னர்க்கு இருஷண் சாஸ்திரிகள் பெண்ணை கொடுக்கவேண்டுமென்று வெங்கலக்ஷி அம்மாள் காராயண சாஸ்திரிகளை இருஷண் சாஸ்திரிகளிடம் அனுப்பினதமல்லாமல் தானும் அனந்தலக்ஷி அம்மாளிடம் போய் சிபார்சு செய்தான். அனந்தலக்ஷி அம்மாளுக்கு சம்பயம் பின்னா சமாசாமெல்லாம் தெரியும். அவள் இதை

யெல்லாம் காட்டிக்கொள்ளாமல் கல்லியாணம் முன்னமேயே சிச்சயமாகி விட்டது. இனி என்ன செய்கிறது என்று, இருஷண் சாஸ்திரிகளும் உபபடியே சொல்லிவிட்டார். வெங்கலக்ஷி அம்மாளுக்கு இந்த சம்மந்தம் பிடிக்கவெயில்லை. வீணில் இருஷண் சாஸ்திரிகள் சொத்து வெளியில் போகிறதே தாங்கள் வேறு கோத்திரமாயிருந்த தன் புருஷன் இருஷண் சாஸ்திரிகளுக்கு சகோதிரராக இல்லாமல் தான் இருந்தாரா என்று விஜாரப்பட்டான். தனக்குத்தான் அந்த சொத்துகிடைக்க பிராப்தியில்லை, தன் சம்பி பின்னர்க்காவது கிடைக்காதா என்று ஏற்பாடு செய்யப்பார்த்தான். அதவும் ஸுலீக்காமல் போனது கண்டு அனந்தலக்ஷி அம்மாளை இன்னும் அதிகமாக தாழிச்ச ஆரம்பித்தான். பிறகு இருஷண் சாஸ்திரிகள் காமேசயயற்கு ராமசந்திரன் ஜாதகம் சரியாக இருப்பதாகவும் அந்த வருஷமே கல்யாணத்தை முடிக்கவேண்டுமென்றும் எழுதினார்.

EXTRACT.

இணக்கமும் நிதர்சனமும்

“கல்லாரோடு இணக்கு, கீ அவர்களில் ஒருவன் ஆவான்”—ஜார்ஜ் ஹெர்பர்ட்.

“என்மட்டுக்கு, நான் கெளரவமான புருஷர்கள் மூலம் கற்பத்தில் சந்தோஷமுடையவனுலின்”—ஷேக்ஸ்பியர். “சிதர்சனங்கள் கண்ணிற்கு போதிக்கின்றன. ஆகையால் உக்காளுடைய முடிவைப் பற்றி கவனிப்பாதிர்; ஆனால் உங்கள் காண எவ்வாறு போர்க்குதிரி என்பதைக் கவனியுங்கள்”—ஷேக்ஸ்பியர்.

“சித்திரவெலையிற் கைதேற விரும்புபெறவன் மிக நேர்த்தியான பட்டங்களைப்பார்த்த வண்பாவும், அவன் துன்னர்க்கானப்படுகிற கல்ல மாநிரிகளைக் கண்டு தன் சித்திரக்கோலால் ஒவ்வொரு கட்டையானதையும் தீட்டவும் சிச்சயங்கொண்டவனாயிருப்பான்; அல்லாதே, தன் ஒழுக்கத்தின் நீதிகள் கல்லவனவாக இருக்க விரும்புகிறவன், தனக்கு கல்ல சிதர்சனங்களைக் கோரிக்கொள்வதில் ஜாக்கிரதையாயிருப்பான். அவற்றிற்குச் சமானமாகிற அவனும் அல்லாத அவற்றை மிகுந்தவிலைக்கும், ஒரு போதும் கவன இரான்.”—ஹெர்பெர்ட்.

வீட்டில் வைத்துண்டாகிற இயற்கையான கிணையானது வாழ்வேரில் வெகுதூரம் நீடிக்கின்றது; மெய்யாகவே அது ஒருக்காலும் முறையும் ஒழிந்தவிரிதிறதில்லை. வயது ஆக ஆக, ஒழுக்கத்தை உருப்படுத்துவதில் பிரயோகத்தே வீட்டின் ஏசுசாத்திரி பத்யமானது கிணக்கத்தக்க சமயம் உண்டாகிறது. அப்பால் கல்விச்சாஸ்திரியின்றும் கிணெதிர்தோழர்களுடைய இணக்கத்தால் எழுகிற, பெரிதும்

செயற்கையான கிணெதிரானது தொடுத்தக்கொள்ளுகின்றது. அது திருஷ்டாந்தத்தின் வலிமை பெற்ற சக்தியால் ஒழுக்கத்தை உருப்படுத்தா கின்றது.

இந்நிறுவம் முதியோரும்—ஆனால் அவருள்ளும் விடேடமாய் முதியோரிலும் இளைஞர்கள்—தாங்கள் கூடுகிறவர்களைக் கண்ட பாவனை செய்யாமல் இமாரகம். ஜார்ஜ் ஹெர்பர்ட்டின் “மாதா” தன் புத்திரனை உத்தமத்திற்கு வேண்டுகற்பித்த வாக்கியம் வருமாறு:—“கமது சரிசங்கள் நாம் பழிக்கிற இறைசெக்குத்தக்கவண்ணம் விரும்பியடைகிறதோல, நம் ஆன்மாவும், கல்ல அல்லது கைட்ட சக்திதின் ஒழுக்கம் அல்லது சம்பாஷணையால் யோக்கியதை அல்லது அயோக்கியதையைத் தன்னறியாதே கிணெதிர்த்துக் கொள்ளுகின்றது.”

உள்வாடே நம்மதக் குழித்தவர்களின் உறவானது, ஒழுக்கத்தை உண்டாக்குவதில் பலத்தயான உறவியாமற்போகாது. ஏனெனின், மனிதர் இயல்பாகவே கண்டபாவனை செய்பவர். கலமனசிற்கும்தலசன் கூட்டாளிகளின் பேச்சு, கடை, உடை, பாவனைகளாலும் ஆலோசனைகளாலுக்கட ஏறக்குறைய அழுத்தப்பெற்றவாகின்றனர். சிதர்சனமானது பயனற்றதா? சகலமும் அதுதான். “சிதர்சனமானது மனிதருக்குக் கல்விச்சாஸ்திரி என்றது. அவர்கள் வேறென்றிலும் கற்றுக்கொள்ளார்” என்ற பாரீக் கூறினர். “ராக்விவரம் மரிக்குவின்” க்காக அவர் எழுதிய கௌரவமான சிறிமொழியாவது; “ஞாபப்படுத்தி ஒருகாணம்செய்; உலையின்றி முயல” என்பதேயாம்.

கண்டுபாவித்தவானது அதன்பயன் கவனித்ததொத்தவாறு பெரும் பாலும் தன்னையறியாதே சம்ப

விக்கின்றது. ஆனால் அதுகாரணம் பற்றி அதன் பயன் சிலப்பெற்றதன்பதில்லை, அழுத்தச் செய்யும் இயல்புடையோர், அழுத்தப்பெறும் இல்பினர்பால் உற்றொழிந்ததும், ஒழுக்கத்தின் மாயை வரானது தெரிவங்கூடியதாகின்றது. மிகவும் துர்பலமான சுபாவத்தினோடு கூட, தங்களைச் சூழ்ந்தவர்களிடம் கொஞ்சம் பலனை உண்டாக்குகிறார்கள். உணர்ச்சி, ஆலோசனை, வழக்கம் இவற்றினைத் தொடர்பானது நிலைத்ததாயும், சித்தரணத்தினை செய்கையானது, ஒழிவில்தாயும் இருக்கின்றன.

விருத்தான காயகநாயகிகள் அல்லது சில வருடங்கள் ஒருவீட்டில் கூடி வசித்திருப்பவர்களுக்கு கூட காணக்கூடிய ஒருவகைப்போலாகுவார், ஒத்த சுபாவமுடையவராகின்றனர். ஆகையால் அவர்கள் போர்துமானபடி செங்கல்வம் வகித்திருந்தாலும், அவர்களைப்பிரித்து அறியமுடியாது. விருத்தாப் பியர்கள் விஷயத்திலேயே இவ்வாறாயின், அதிக மிருதுவும், அழுத்தப்பெறத்தக்கதும், தங்களைச் சுற்றியுள்ளவர்களுடைய நடப்புச்சம்பாஷணையின் லக்ஷணத்தைக் கொள்ளத்தக்கதுமான குழைவுள்ள சுபாவத்தையுடைய இளைஞர் விஷயத்தில் அது எவ்வளவு விசேடமான பொருத்தமுடையது என்று எமர்சன் சொல்லியிருக்கிறார்.

“கல்விதர்ப்பித்தலுப்பற்றி மிகுதியும் சொல்லப் பட்டிருக்கிறது. ஆனால் சர்வவியாபகமாயுள்ள சித்தரணத்தப்பற்றிக் கவனியாததாகத் தோற்றுகிறது. என்னுடைய சகோதரர்களில் காட்டிய சித்தரணமானது எனக்கு விசேஷமான கல்வியாயிருந்தது. என்னுடைய குழிப்பத்தரிட மெல்லாம் உண்மையான சுவாசினமாயிய தற்சார்பான குணமிருந்தது, அதுதப்பாற்றி என் அக்குணத்தை அடைந்தேன்” என்று ஹார்ஸன் பெல் என்பவர் தமருடைய கடிதங்களுள் ஒன்றிற் கண்டிருக்கின்றனர்.

ஒழுக்கத்தை உருவமாக்குதற்குரிய சந்தர்ப்பங்கள் வயசு வளகுநிலைகளிலேயே முடியாமல் சூப்பித்தல் வேண்டியது இல்லை. வயசாகவே சித்தரணமும் கண்ட பாவனையும் ஆசாமிகளும் ஏற்படுவதற்கு சபாவத்திற் கலந்து விடுகின்றது. காம் அந்நினை யறியுமுன்னரே நம்மை அது வசப்படுத்தும்படியான அவ்வளவு சக்தியுடையதாயிருக்கிறது.

ஒரு சந்தர்ப்பத்தில் ஒரு கையின் ஒரு புத்திலிற் றொன்ற விளையாட்டு விளையாடும்படிப் பிளேட்டோ என்பவர் அவனைக்கண்டித்தது வருமாறு:— “மிகவும் அற்பமான காரியத்திற்காக நீர் வண்டைக் கண்டிருக்கிறீர்” என்று அந்தையைக் சொன்னான். “ஆனால் வழக்கமான சிறியபொருள் அது” என பிளேட்டோ மறுமொழி தந்தனர். சுபாவத்தின் கலந்த செட்ட வழுக்கமானது, மனிதர் தாங்களே கித்திரித்துள்ளமர்க்கங்களைத் தாங்களே பற்றிக்கொண்டிருக்கும்படியான அவ்வளவு கொடுமையுடையது யிருக்கின்றது அவர்கள் வழக்கத்திற் பராதீனப்பட்டு அவற்றின் சக்தியை மீறத்தொள்ளி

யற்றவராகின்றனர். இதனால்வழக்கமென்னும் ராஜ்யத்துடன் போராடத்தகுதியுள்ள மனங்களைக் கை உண்டாக்கிவகித்துக்கொடலானது சன்மார்சு கசிகைசுயின் ஓர் முக்கியமான மதிக்கப்படும் என்று லாக் என்பவர் கூறியிருக்கின்றனர்.

சித்தரணத்தால் உண்டாம் ஒழுக்கத்தின் பயிற்சியானது பெருமான்மையும் தானே தன்னையறியாமல் எழுந்த போதிலும் இளைஞர்கள் தம்மைச்சூழ்ந்தவர்களை அமைதியுடன் பின்பற்றவாவது பார்த்துப் பழகவாவது செய்தேநீரவேண்டுமென்பது அவசியமாய். தங்கள் கூட்டாளிகளின் நடக்கையை விட வருதலாம் உங்கள் சொந்த நடக்கையானது, தம் வாழ்மானின் லோக்கத்தைச்சூழ்ந்துக்கொள்ளவும் ஒழுக்கத்தை உருவாக்கிக்கொள்ளவும் இடந்தருகின்றது. ஒவ்வொருவனும் தன்னிடத்தில் மனோசக்தியும் சுவாசின காரியசக்தியும் உடைத்தாயிருக்கின்றான். அதுதத்தையிடத்துடன் பழங்கிஞல் தன் கருத்தானே இயக்கலையும் தோழர்களையும் தெரிக்கெடுக்கும் திறமை உண்டாகும். இளைஞரும், முதியோரும் பலத்தமனக்கொள்கையின்மையினாலேதான், தங்கள் மனப்போக்கிலே போகின்றனர்; அல்லது மற்றவர்களைப்பார்த்து நடந்துகொள்ளும் படியான இழிவை எய்துகின்றனர்.

மனிதர் தாம் சார்ந்த இனத்தாரால் அறியப்படுகின்றனர் என்பது சாதாரணமான வாக்கியமாயிருக்கிறது. குடியில்லாதவர் குடிக்காரருடனாவது, காகீச்சுற்றவர் காகீச்சுற்றவருடனாவது, சன்மார்சு துன்மர்க்குருகுவது கூடுவது இயற்கைவந்து. செட்ட மனிதர்களுடன் சேர்வானது இழிவான குணத்தையும் துன்மர்க்கமான மனோசுபாவத்தையும் காட்டுகின்றது. அவர்களுடைய கூட்டத்திற்கு அடிக்கடி போவதானது கல்வியுழக்கத்திற்கு நிச்சயமான குறைவை உண்டாக்குகின்றது. அவர்களுடன் பேசத்தலானது மிகவும் செடுதல் உண்டாக்கத்தக்கது. கென்னிள், உடன்கையில்தீங்கைச் செய்யவில்லையாலுமே அது மனசில் அல்லிதை போட்டு, காமீகிபி நீங்கியபின், கம்மைத்தொடர்க்கு வருகின்றது. நிச்சயமாகவே மறுபிறப்பில் உண்டாக்கத்தக்க ஒட்டுவியாதியாகின்றது.

இளைஞர்கள் தங்கள் விவேகஞானசக்தியால் கட்டத்தப்படுத்த தங்கள் மனச்சான்றித்தேற்பத் தங்களுக்குரியசுவாசின மனோசக்தியைப் பிசியோகியரேயில், அவர்கள் தங்களைவிட கல்லவர்களுடைய கூட்டத்தையே விரும்பி, அவர்களுடைய நடக்கையைப்பற்றி நடக்க யத்தனப்படுகின்றனர். கல்லவர்களுடைய இணக்கத்தால் விருத்தியடையத்தக்க சுபாவங்களுக்கு கலம் சான்ற புத்திபூமியுக்கும், ஆனால் செட்டவர்களுடைய இணக்கமானது தீங்காகவே முடியும். காகீகோடியும், உடைய படிப்பற்ற பற்றி, சோபிலில் சொல்லுதற்படி காம் அறிந்த சில மனிதர்களை கேசெது, கணப்படுத்தி, புத்திவேண்டியதுதான். பின்னுக் கிலை விலக்கி இத்தவேண்டியதுதான்.

டியதும் உண்டு. சிந்தை ஒழுக்கமுடையோருடன் வசித்தால், நீ சிந்தவனாகவும் அவர்களிடத்தில் பிரசாதத்தைப் பெற்றவனாகவும் உன்னை அறிவாய். உபேனியம் பழமொழிப்படி "ஐயுடன் நீ வசித்தால் ஊனையிடத்தான் நீ படிப்பாய்."

சாதாரணபடியுள்ள தன் காரியக் குடும்பங்களுடன் சம்பாஷணை செய்வது கூட மிகவும் கெடுதலாய்ப் பலிக்கும். ஏனெனில் உண்மையான அனாதைக்கும் மனவீதியாகிய ஒழுக்கத்திற்கும் ஏறக்குறைவு விரோதமாய், கொடூரமும், மந்தமும், ஆகும் பாவமும், தன்னையம் பாராட்டலுமாகிய மனோசபாவத்தைக் கொடுக்கின்றது. மனம் ஒடுங்கியதால் வயிதூச் சிக்கிரம் பழுதுகின்றது. தயாகுணமானது இறுதிச்சுருங்கிவிடுகின்றது. நீதி சபாவமானது துர்ப்பலப்பட்டு தீர்மானியின்றி வந்ததற்கெல்லாம் இடங்கொடுக்கின்றது. ஆகவே, உதாரம் பொருந்திய கொள்கை அல்லது உண்மையான நற்குணம் அனைத்திற்கும் கேடுவிளைக்கின்றது.

ஆனால் நம்மை விட அதிக புத்தியும், கண்மையும், அனுபவமும் முன்னவர்களுடன் கூடினால் ஏதற்கு உறைய மன ஊக்கமும் தைரியமும் எப்போதும் உண்டாய். நம் வாய்க்காணப்பற்றிய ஞானத்தை நமக்கு அவர்கள் அதிகப்படுத்துகிறார்கள். நம்முடைய போக்கியதையின் மதிப்பை அவர்களால் திருத்திக் கொண்டு தவர்களுடைய ஞானத்திற்கு நாமும் பாசன்தராகின்றோம். அவர்களுடைய கண்ணைக் கொண்டு விஷயங்களை நாம் விசேஷமாய் அறிகிறோம். அவர்களுடைய அனுபவத்தைக் கொண்டு லாபம் அடைகிறோம், அவர்கள் அனுபவித்ததைக் கைத்தவிர்த்து மட்டுமன்று, அதனினும் அதிகமாய், அவர்கள் பட்ட கஷ்டங்களினின்றும் அறிவையடைகிறோம். நம்மினும் அவர்கள் அதிக பலசாலியானால் அவர்களுடைய பலத்தில் நாமும் பாகாடைகிறோம். ஆதலால் புத்தியும், பலமும் உள்ளவர்களுடன் கூடுதலானது ஒழுக்கத்தை உருப்படுத்துவதில் மிகவும் மதிக்கத்தக்க பயனை அடைவிக்க ஒருக்காலும் தவறமாட்டாது. அது நம்முடைய சாதனங்களின் அதிகப்படுத்தி, நம்சொத்தக்காரியங்களில் மிக்க சாமர்த்தியத்தைவும், திறமையையும், பிரதீகாரியங்களில் பயனுள்ள உபாசனத்தையும் செலுத்தும்படிக்கான சத்தியைக் கொடுக்கின்றது.

"என் குழந்தைப்பருவத்தில் நான் தனித்திருந்ததால் உண்டாயிருக்கிற மிகுந்த கஷ்டத்தைப்பற்றி எனக்குள்ளே அடிக்கடி மிகவும் துக்கப்பட்டுருக்கின்றேன். சக்வி கேஸ்வியில்லாத நம் சொத்தரிவைவிட மிகவும் செட்ட துணை நமக்கு வேறு வேண்டுவதில்லை, தனிமையாயிருப்பதால் தன் இனத்தாரைக்கு உதவியெய்யும் மார்க்கத்தை முதலும் அறிவாகவனுதவித்தமட்டுமன்று; பிறருடைய உதவியைக்குவேண்டிய குறைகளைக் காணக்கூடாமலாயிருக்கின். தனித்திருக்கச் சாவகாசமின்றொருவருடைய, பிறருடைய கூடுதலானது ஓர் மனுஷனுக்குப்

பெருகியவனுள்ள அனுபவஞானத்தை மென்மேலுத் தருவதாக மதிக்கப்படும். இவ்வாறு கிரஹித்த சினைமானது அறத்தைப்போலாது வெளியே உண்டானபோதிலும் வளமான பலனைத் திரும்பத்தன்ருக்கொண்டவராமற் போகாது. மற்றவர்களுடன் கூடுதலாகவும் ஒழுக்கம் பலப்படுகின்றது. நம்முடைய பிரதான நோக்கத்திற்குக் கெடுதலின்றி நம் மார்க்கத்தை விடுவதற்குடன் நன்கு கண்ணுண்டு கொள்ளச் சத்தி உண்டாகிறது" என்று ஸ்சிம்மெல் பென்னிக் என்பவர் சொல்லுகிறார்—சேந்நியி.

TO OUR SUBSCRIBERS.

நமது சந்தாதாரர்களுக்கு.

இப்பொழுது நடந்துவரும் அர்ப்பதன் இன்ஸால்டென்ஸ் விஷயமாய் ஏழைகள் பணம் முழுவதும் மோசம்பேய் கிரிம்பேரலிருப்பதன்றி, ஏழைகளை மோசம் செய்த பாசகர்களும் நடுகிரிவிவர்கள் போலிருப்பதால் அதைப்பற்றி வேண்டியமுயற்சி பெடுத்துக் கொண்டிருக்க வேண்டிய தவசியமாய் கேரிட்டது. அதனால், மற்றெல்லா வேலைகளையும் கிட்டு அதேவேலையாக இருந்துழைத்து வருகிறோம். இதனால் இந்த விவேகசிந்தாமணி வேலையும் தற்காலத்துக்குத் தடைப்பட்டிருக்க கேரிட்டது. அடுத்த சஞ்சிகை முதற்கொண்டு இப்பத்திரிகை தக்கவர்கள் மேற்பார்வையில் ஜனங்கள் எல்லாருக்கும் மிகவும் உபயோகமாயிருக்கும்படி எளிய நடைமீல் மிகவும் இனிமையாக விருக்க நடத்தப்பட்டுவரும். இடையில் நேர்ந்த இடைபூறுக்காக இதை வாசிப்போர் நம்மிடத்துக் கருமை பாராட்ட வேணுமாய்க் கேட்டுக் கொள்கிறோம்.

27/2/07. அ. ப. ஏஜன்ஸி காரியநரிசி.